

ПОМЕР ПАПА РИМСЬКИЙ ФРАНЦИСК

У Ватикані повідомили про смерть папи Римського Франциска.

Як пише "Vatican News", він помер вранці 21 квітня у віці 88 років.

"Найдорожчі брати і сестри, з глибоким сумом я повинен повідомити про смерть нашого Святішого Отця Франциска. Цього ранку о 7:35 єпископ Риму Франциск повернувся до дому Отця. Усе його життя було присвячене служінню Господу та Його Церкві. Він навчав нас жити цінностями Євангелія з вірністю, мужністю та загальною любов'ю, особливо на користь найбідніших і маргіналізованих. Вдячність за його приклад як правдивого учня Господа Ісуса, ми вручаємо душу Папи Франциска безмежній милосердній любові Єдиного і Триєдиного Бога", – повідомив кардинал Кевін Фарелл, камерленго Апостольської палати.

Великодню Святу Літургію в базиліці Святого Петра у Ватикані, з доручення Папи Франциска, відслужив кардинал Джованні Баттіста Ре.

За день до смерті понтифік прийняв у Ватикані американського віцепрезидента Джей Ді Венса. Зустріч була короткою: тривала кілька хвилин.

Тетяна Боярчук,
«Lb.ua»

Фото: «Слово і Діло»

«Мільйони людей у світі сумують через трагічну звістку про відхід Папи Франциска. Його життя було присвячене Богу, людям і Церкві.

Він умів давати надію, полегшувати страждання через молитви і допомагати єдності. Він молився за мир України та українців. Сумуємо разом з католиками й усіма християнами, які поклались на духовну підтримку Папи Франциска. Вічна пам'ять!»

Президент України
Володимир Зеленський

«Із сердечним сумом сприйняв сьогоднішню звістку про відхід із життя Папи Римського Франциска. Як голова Римсько-Католицької Церкви він присвятив своє життя служінню Богові, поширенню християнської віри, запроваджував чимало гуманітарних ініціатив, аби допомогти потребуючим.

Під час наших особистих зустрічей Папа Римський Франциск висловлював щире занепокоєння долею українців, що страждають від російської агресії. Для нас надзвичайно важ-

ливими стали його зусилля і особисте сприяння у питаннях звільнення українських військовополонених, а також повернення в Україну депортованих російською владою дітей. Спочилий понтифік прагнув відповідно до своїх переконань допомогти українцям досягнути миру та завжди закликав до молитви про це. Учора у своєму великодньому посланні Папа знову згадав про «Україну, розтерзану війною», висловивши сподівання на встановлення, з Божої волі, справедливого і стійкого миру в нашій країні.

Його зусилля і молитви не зійдуть нанівець, але житимуть у серцях його пастви.

Висловлюю сердечне співчуття всім католикам, єпископату та повноті Римсько-Католицької Церкви в Україні та Української Греко-Католицької Церкви, які втратили свого голову, а також усім, хто шанував спочилого Папу Франциска.

У ці дні ми згадуємо про хресну жертву Спасителя, Який Своєю смертю спас людство, аби ми здобули вічне життя. А Своім Воскресінням — ознаменував перемогу над смертю, подарував людству надію, що

► Помер...стор. 5

Фото: ОПУ

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

Привітання Президента України Володимира Зеленського з Великоднем

Дорогі українці!
Дорогі українки!

Сьогодні дуже особливий день, якого ми завжди так чекаємо, який відзначають мільйони людей. Великдень. День, що є променем світла — особливо яскравого й сильного в часи, коли чорні хмари прагнуть затягнути наше небо. День, що дає всім нам надію й нагадує: зло має свою годину, а Бог має свій день. Це один із сенсів, що закладено в історію Христа. Про його земні страждання й смерть та про його воскресіння, про те, що рано чи пізно, але неод-

мінно зло відступить і життя пере-
може.

Сьогодні ці слова знаходять відгук у кожному українському серці. І зміцнюють нашу віру, яка попри все не згасає 1,152 дні повномасштабної війни.

Кожен із нас переживав такі миті. Коли дуже боляче, дуже важко й коли ти запитуєш: «Боже, за що це нам? Удари, вибухи, постріли, усе це лихо, усе це зло. Як можна вбивати десятки людей у Сумах у Вербну неділю? Невже ти не бачиш, Боже? Як били по дитячому майданчику в

Кривому Розі. Як щодня палають Харків, Дніпро, наша Одеса, десятки інших наших міст. Коли це скінчиться? І тишу почує наша земля, наші люди, наші діти. Як після всього, що ми проходимо, не втратити віри?»

І коли розум не знаходить відповідей на ці запитання, тоді ти починаєш прислухатися до свого серця. І щось невидиме, але дуже сильне всередині тебе не дає опустити рук. Підказує, де знайти світло, щоб не заблукати.

► Христос...стор. 10

ПАМ'ЯТАЄМО ПРО ВСІХ!

Наші вдома – одна з найкращих новин, які можуть бути. Ще 277 воїнів повернулися додому з російського полону.

Воїни Збройних Сил України, Національної гвардії України, Державної спеціальної служби транспорту та прикордонники. Захищали Маріуполь та інші напрямки на Донеччині, Херсонщині, Запоріжжя, Луганщині.

Дякую всім, хто зробив можливим це повернення наших людей. Особ-

ливо вдячний Об'єднаним Арабським Еміратам за посередництво.

Загалом від початку повномасштабної війни вдалося повернути додому з російської неволі вже 4,552 людини — воїнів та цивільних.

Пам'ятаємо про всіх, хто в полоні. Шукаємо кожного й кожену, хто може там бути. Маємо повернути всіх.

Фото: Київ Пост
«Телеграм»
Володимира Зеленського

ВЕРБНА ТРАГЕДІЯ СУМ

Суми сьогодні (12 квітня), у Вербну неділю. Дві російські ракети. Десятки загиблих. І припинімо, заради Бога, скиглити «... от навіть у Вербну неділю»... До кого ми з цим?! Немає на болотах і ніколи не було Бога! А ще — це відповідь Вашингтону на продовження на рік санкцій. Байки, які 4 години поспіль путін розказував Стіву Віткоффу, а той переказав Трампу, схоже, уже в Білому домі нікого ні в чому не переконують.

Недавно під час гри в гольф з президентом Фінляндії Олександром Стуббом Трамп кілька разів запитував: чи можна вірити путіну? Я переконаний, що Олександр відповів: звісно, ні!

Трамп розпочав торгіву війну з союзником росії — Китаєм. Чи є ще ідіоти за океаном, які можуть гадати, що путін після цього вгамується і його можна задобрити спільним постачанням газу до Європи?

Трампістам, щоб усадити китайців за стіл переговорів, треба завдати москвитам такої нищівної поразки, щоб у Пекіні зрозуміли: краще домовлятися, аніж воювати...

Віктор Лешик

Також важливо пам'ятати, що російський патріарх кіріл буквально називав «СВО» «священною війною» і благословляв російських військових.

Вербна неділя. І ці військові із благословення російського патріарха влаштували масове вбивство невинних людей.

Ніяке християнське свято їх не зупинило. І так, ті, хто досі ходить в Україні в рпц (упц мп) вони підтримують це також. Мимоволі, несвідомо, але підтримують.

Олег Синельников,
«Хвиля Десни»

ТРАМП І КОМАНДА — СПІЛЬНИКИ ПУТІНА ТА РУЙНІВНИКИ ВСЬОГО ПРОДОВЖУЮТЬ ШОКУВАТИ

Незважаючи на звірства росії в Сумах та інших місцях, Трамп продовжує поводитися як апологет путіна і руйнівник репутації та інститутів Америки

За понад три роки варварської повномасштабної війни, розв'язаної росією проти України, вона неодноразово страждала від російських звірств. Але остання жахлива атака балістичних ракет на прикордонне місто Суми минулої суботи (12 квітня), внаслідок якої загинули і були поранені десятки цивільних осіб, і діти зокрема, може виявитися визначальним моментом.

Ця жахлива трагедія, подібна до “бомбардування Герніки”, шокувала значну частину світу і пробудила багатьох від сну, викликаного втому від війни, дезінформацією або просто нерозумінням кривавої бійні, яку росіяни продовжують чинити в Україні, і героїчної, невинної боротьби її захисників.

Самопроголошений друг і апологет російського лідера — “Я закінчу війну за 24 години” — президент Дональд Трамп відчув себе зобов'язаним назвати те, що сталося в Сумах, “жахливим”.

Однак, визнавши це, він одразу ж спробував применшити його значення, припустивши, що це могла бути ненавмисна “помилка” з боку нападників.

На відміну від плутаних і ухильних початкових коментарів президента США, Зеленський у неділю, 13 квітня виступив у 60-хвилинній програмі “CBS”, де він дав відверту і послідовну оцінку того, що відбувається, і прямо кинув виклик навмисній дезінформації та неявно проросійським, а не проукраїнським

наративам, які генеруються адміністрацією Трампа.

Без Джей-Ді Венса, який прийшов йому на допомогу, як це було під час сумнозвісної зустрічі в Білому домі 28 лютого, коли вони спільно атакували Зеленського, Трамп знову виглядав егоцентричним пустодзвоном. Зеленський, з іншого боку, повернув собі роль майстерного, гідного довіри, комунікатора і воєначальника, який ввічливо, але твердо розставив всі крапки над “і”.

Український президент, серед іншого, запросив Трампа приїхати в Україну і на власні очі побачити, які варварські речі роблять його друзі в кремлі з його країною, перш ніж укладати угоду з росіянами. При цьому він назвав блефом Венса, який під час зустрічі в Білому домі заявив, що Київ організовує “пропагандистські візити” для іноземних гостей на місця російських звірств, як-от в Бучі та Ірпіні.

російському ракетному удару по Сумах кількома днями раніше передували подібні смертоносні удари по Кривому Розі та Харкову. Відтоді відбулося ще більше російських атак на Суми, Одесу, Запоріжжя, Київ та інші українські міста.

Треба бути глухим і сліпим у Вашингтоні, щоб не бачити, що москва висміює, нібито, мирні зусилля Трампа, навіть якщо вони спрямовані на заспокоєння росіян за рахунок українців і європейців.

Однак протягом 24 годин Трамп ще більше дискредитував себе і свою підлабузницьку команду в цьому контексті.

У понеділок, 14 квітня він повернувся до своєї ганебної, якщо можна так сказати, моральної двозначності, прирівнявши Зеленського до путіна, як таких, що спільно винні у війні росії проти України і несуть відповідальність за “мільйони смертей”.

Він також висміяв Зеленського за те, що той просить підтримки у демократичного світу.

“Коли ви починаєте війну, ви повинні знати, що можете її виграти, — сказав Трамп. — Не можна починати війну проти когось, хто в 20 разів переважає тебе за розмірами, а потім сподіватися, що люди дадуть тобі кілька ракет”.

Президент США виплеснув свій гнів на Зеленського, якого в минулому він відкрито називав диктатором, за те, що він твердо стоїть на своєму і впевнено та чітко представляє позицію України американській громадськості та всьому світу. Але він також напав у погрозовому тоні на телеканал “CBS” за те, що той показав інтерв'ю і надав Зеленському трибуну. Цим самим Трамп ще раз довів, що не поважає свободу преси та будь-кого, хто стоїть у нього на шляху, як вдома, так і за кордоном.

Це, а також багато попередніх образливих заяв і тактика здирництва, яку президент США ви-

➔ Трамп стор. 3

ВЕРБНА НЕДІЛЯ, СКРОПЛЕНА КРОВ'Ю

Тіло однієї з жертв російської атаки на Суми.

Спалені автівки внаслідок російської ракетної атаки на центр Сум

Емоції чоловіка біля тіла однієї з жертв російської атаки на центр Сум.

Пошкоджена обстрілом будівля Сумського державного університету.

Згорілий автобус на вулиці міста Суми після російської ракетної атаки.

Тіла загиблих на вулиці після російської ракетної атаки.

ПАСХАЛЬНЕ ПОСЛАННЯ

Митрополита Київського і всієї України Епіфанія преосвященним архипастирям, боголюбивим пастирям, чесному чернецтву та всім православним вірним України

Дорогі брати і сестри!

Христос воскрес!

«Нині все наповнилося світлом – небо і земля, і глибини підземні; нехай же святкує все творіння Христове Воскресіння» (перший тропар третьої пісні канону Пасхи), – знову в радості співає Церква, зустрічаючи Господа, Який вийшов із гробу, коли переміг зло і смерть. Хоча нас із місцем та часом цієї радісної події розділяють і відстань у тисячі кілометрів, і двадцять століть історії, але силою та дією віри ми сьогодні також є серед свідків воскресіння Господнього. Тому нині, як і майже дві тисячі років тому, ми разом із жінками-мироносицями, які поспішили до гробу виконати свій обов’язок пошани до померлого Учителя, також чуємо від ангелів радісну звістку: «Не бійтеся, бо знаю, що ви шукаєте Ісуса розіп’ятого. Його нема тут – Він воскрес, як сказав» (Мф. 28: 5-6).

Ця радість, що наповнює наші серця, коли ми проголошуємо звістку про воскресіння Христове, є здійсненням на кожному з нас тих слів, які Господь сказав апостолу Фомі: «Ти повірив, тому що побачив Мене; блаженні ті, що не бачили і повірили» (Ін. 20: 29). Ми не бачили тілесними очима того, що побачили жінки-мироносиці та апостоли в день воскресіння, але силою віри, очима душі ми нині, в цей Великдень, істинно бачимо Господа Ісуса Христа, Який як переможець смерті вийшов із гробу.

І саме тому Христове воскресіння

для нас – не якась подія, що давно минула, а тим більше – не символічна розповідь про перемогу добра над злом. Віра у Христа воскреслого і життя у згоді з цією вірою – наріжний камінь нашого сповідання, бо завдяки воскресінню Спасителя смерть подолана, зло вже не має над людиною абсолютної влади і пекло зазнало поразки.

Однак не треба забувати, що перед Христовим воскресінням були і зрада учня, і несправедливе судилище, і розп’яття на хресті, і смерть та поховання тіла у гробниці. Всі ці події ми нещодавно згадували у попередні дні, вшановуючи страсті Христові. І хіба не здавалося в той момент учням Спасителя й усім свідкам, що все це – страшний і сумний кінець, поразка надії, руйнування усіх сподівань? Але в той час, коли зло тріумфувало, воно зазнало для себе нищівної поразки.

Бог не може бути переможеним – Він завжди перемагає. Він утверджує правду. Він дає справедливу відплату і за добре, і за зле, і ніхто не уникне Божого суду. Тому й ми, дорогі брати і сестри, хоча й відзначаємо знову Великдень в умовах війни, в умовах горя і страждань, смертей та руйнувань, принесених російським агресором на українську мирну землю, все одно сьогодні радіємо. Радіємо, знаючи, що Христос воскрес як переможець над злом, і тому Він допомагає всяке зло подолати й перемогти. Ми радіємо, бо маємо у Христі воскреслому надію на вічне життя, знаючи, що навіть смерть є лише тимчасовою, бо в день Другого при-

шестя Спасителя вона відступить і назавжди втратить силу, а всі померлі воскреснуть.

Святкуючи Христове Воскресіння, ми сьогодні оновлюємо свою надію на перемогу правди й добра, отри-муючи від Бога зміцнення для подальшої боротьби проти темряви й гріха як у самих собі, так і в навколишньому світі. І, ділячись великою радістю одні з одними, прославляючи Христа воскреслого та засвідчуючи свою особисту віру в Нього, ми як самі наповнюємося світлом, так і примножуємо світло навколо нас, відганяючи морок зла. Тому вітаймо наших ближніх і всіх зі Світлим Христовим Воскресінням!

Найперші особливі наші сердечні вітання, як і завжди у цей час війни, ми спрямовуємо до наших захисників, до українських воїнів. Завдяки вам ми і цей Великдень можемо святкувати у відносному спокої, звершуючи нині Богослужіння рідною мовою, прославляючи Христа воскреслого у рідній Помісній Церкві. Нехай Господь допомагає вам у боротьбі та дає перемогу над ворогом!

Вітаємо волонтерів, медиків, вітаємо всіх наших друзів та союзників у всьому світі та всіх людей доброї волі, які, не зважаючи ні на що, продовжують діяльно сприяти перемозі правди й добра для України та світу, наполегливо наближаючи час справедливого, Богом благословенного миру.

У цей час свята ми не забуваємо у своїх молитвах про тих, хто відзначає цей Великдень в умовах російської

окупації, у ворожій неволі та в полоні. Нехай Господь полегшить ваші трудові й страждання, захистить вас від озлоблення людського і скоро визволить.

Наші сердечні вітання від Золотоверхого Києва, від собору Святої Софії, від української Києво-Печерської лаври нехай досягнуть усіх дітей України, де б вони зараз не жили. Попри всі зовнішні обставини часу нехай любов до Бога й до рідної України єднають усіх нас!

Вітаємо зі святом Воскресіння Христового Президента України, державну владу, місцеве самоврядування й усіх, хто покликаний до служіння суспільству. Нехай Бог благословляє всі ваші добрі справи, сприяє у наближенні перемоги правди та справедливого миру.

Розділяючи радість свята зі всіма, хто нині вшановує Світле Воскресіння Христове, будемо утверджуватися в нашій вірі, зміцнюватися надією на Бога, свідчити про них ділами милосердя та жертвовної любові!

І будемо знову й знову проголошувати велику новину про Божу перемогу:

Христос воскрес!

**Епіфаній
Митрополит Київський
і всієї України,
Предстоятель Православної
Церкви України**

**Пасха Христова,
2025 року Божого,
м. Київ**

ТРАМП: Я НЕ Я, І КУПА ГНОЮ НЕ МОЯ...

Як же це символічно — «це не моя війна»... Репортер: «Яка ваша реакція на атаку росії у Вербну неділю?» Дональд Трамп: «Я думаю, що це було жахливо. Мені сказали, що вони здійснили помилку. Але я думаю, що це жахлива річ. Я вважаю, що вся війна – це жахливо». Репортер: «Ви вірите, що це було ненавмисно?»

Дональд Трамп (киваючи): «Вони допустились помилки, я вірю, що це було... Дивіться, питайте

в них. Це війна Байдена, це не моя війна»... Всі очільники держав, які на агресію знавіснілого терориста, відповідали “це не моя війна”, сунули і сунули країну-світ до ще більшої війни.

Так було повсюди: у Великій Британії з Чемберленом; у Франції – з маршалом Філіппом Петеном, з Рузвельтом до грудня 1941 року... Та, зрештою, і у нас так з березня 2014 року. Ні військового стану, ні загальної мобілізації – ось вам

Мінські угоди – “це не моя війна”. А потім нагромадивши купу гною, яка обвалюється на голови, стоять і повчають: не так воюєте, не туди, не тому гроші платите, треба бити туди, а не туди...

Трамп був президентом з 2017 по 2021 рік – це його війна, це його купа гною обвалилася на Європу.

Віктор Лешик, «Хвиля Десни»

ТРАМП І КОМАНДА — СПІЛЬНИКИ...

➡ Закінчення з стор. 2

користовував проти України, включаючи тиск на країну з метою передачі контролю над її мінеральними ресурсами, ймовірно, перейшли всі межі пристойності і підірвали претензії на дружбу і подальшу підтримку.

Україна, безперечно, потребує підтримки США, але Трамп чомусь хоче наполягати на принизливих умовах, демонстративно задобрюючи росію.

Все це не залишилося поза увагою решти світу. Європа нарешті починає пристосовуватися до тривожних викликів, спричинених деструктивною тактикою Трампа. Викристалізовується “коаліція охочих” допомогти Україні досягти справедливого

миру на ділі, а не на словах. Ця коаліція, ймовірно, зміцниться наступного місяця, коли Фрідріх Мерц стане наступним канцлером Німеччини.

А як щодо тих, хто “сидить на паркані”, і антизахідних держав, від Індії, Туреччини, Бразилії та Саудівської Аравії до Китаю та Ірану? Чи будуть вони задоволені тим, що зарозумілому, одержимому тарифами Трампу, який перебуває у змові з путіним, все сходить з рук? Навряд чи.

Коротше кажучи, звірство в Сумах дало Зеленському ще одну можливість заявити про Україну не лише американській громадськості, а й усьому світові. І це вкотре викрило ганебну змову Трампа з його колегою-воєнним злочинцем у кремлі та його зневагу до всього, окрім власного его, включ-

но з цінностями та інституціями країни, яку він був обраний “зробити великою”, а не зруйнувати.

Ті, хто ще не зробив цього, зроблять власні висновки, як, очевидно, роблять все більше американців.

Богдан Нагайло, головний редактор «Kyiv Post», британсько-український журналіст. Живе в Києві, Україна. Раніше він був високопосадовцем Організації Об’єднаних Націй і радником з питань політики, а також директором Української служби «Радіо Свобода».

«Київ Пост»

- ### КІЛЬКОМА РЯДКАМИ

 - Командування Сухопутних військ США в Європі й Африці оголосило про “давно заплановану” передислокацію американського військового персоналу і техніки з аеропорту Ясьонка у Польщі поблизу Ряшева, який є ключовим центром допомоги Україні.
 - московією шириться невідомий смертельний вірус. Симптоми захворювання схожі на грип чи коронавірус, але тестування на них показує негативний результат. Хворі на невідомий вірус мають симптоми від ломоти та слабкості, а вже через декілька днів організм людини настільки виснажується, що їй стає важко навіть встати з ліжка. росіяни тижнями страждають від високої температури, мають сильний кашель, який доводить до сліз, та кров при відкашлюванні. Вже є летальні випадки.
 - Українські військові взяли в полон двох громадян Китаю, які воювали в складі російської окупаційної армії. Це сталося у Донецькій області. "Маємо інформацію про те, що таких громадян Китаю в підрозділах окупанта значно більше, ніж двоє. Зараз з'ясовуємо всі факти. Працюють розвідка, СБУ, відповідні підрозділи Збройних сил. ...Залучення росією ще й прямо чи опосередковано Китаю в цю війну у Європі – це чіткий сигнал, що путін збирається робити що завгодно, окрім завершення війни. Він шукає, як воювати далі. На це точно потрібна реакція. Реакція Сполучених Штатів, Європи та всіх у світі, хто хоче, щоб був мир", – сказав президент України Володимир Зеленський.
 - Названо місто, де живе найбільша кількість мільйонерів. На першому місці — Нью-Йорк, де налічується 384,5 тис. мільйонерів, за останні 10 років ця кількість зросла на 45%. Зокрема в місті живуть 818 осіб, активи яких перевищують 100 млн. доларів. Друге місце зайняла агломерація навколо затоки Сан-Франциско, до якої входить Сан-Франциско і Кремнієва долина. В цьому районі кількість мільйонерів зросла майже вдвічі (на 98%) за останнє десятиліття і сягнула 342,4 тис. Вищі темпи зростання кількості мільйонерів зафіксовано лише в Шеньчжені (142%), Ханчжоу (108%) і Дубаї (102%). Крім того, у Сан-Франциско тепер живе більше мільярдерів, ніж у Нью-Йорку — 82 проти 66.
 - Італія стала п'ятою країною G7, яка підписала з Україною двосторонню безпекову угоду, що передбачає надання озброєння, навчання військових, санкції проти росії та підтримку енергетичної інфраструктури. Італія надіслала Україні 10 оборонних пакетів, а також долучилась до коаліції з розмінування та кібербезпеки.
 - На Прикарпатті археологи розкопали вхід до цокольного приміщення в'їзної вежі Галицького замку. На цьому поверсі є три склепи. Вони могли у різні часи бути оборонними спорудами, в'язницею і місцем для зберігання коштовностей. Керівник археологічної експедиції Ігор Креховецький сказав, що «Тут десь 300 років не ступала нога людини».
 - В Естонії набули чинності зміни до Конституції, згідно з якими громадяни росії та Білорусі, що постійно мешкають у країні, втратили право голосу на місцевих виборах.
 - Міжнародний олімпійський комітет (МОК) планує обговорити можливість допуску російських спортсменів до Олімпійських ігор. Про це заявила новообрана президентка МОК Кірсті Ковентрі.
 - росія звільнила Ксенію Кареліну, громадянку США і росії, яку минулого року було засуджено до 12 років колонії суворого режиму. Її було визнано в росії винною у зраді за пожертвування 50 доларів на користь української благодійної організації в США.
 - 9 квітня членкиня Сенату Конгресу США (Дем., Невада) Кетрін Кортес Масто представила новий законопроект про звільнення України та Ізраїлю від тарифів, накладених адміністрацією Трампа.
 - Адміністрація Дональда Трампа розробила план із взяття під контроль Гренландії, в основі якого лежить не силовий сценарій захоплення острова, а робота з суспільною думкою гренландців. Адміністрація Трампа також розглядає можливі фінансові стимули для гренландців — наприклад, річні субсидії у 10 тисяч доларів на кожного жителя острова замість 600 мільйонів доларів субсидій, які Данія надає острову щорічно.

Фундація Будучність

Фундація Будучність - зростає, розвивається і діє згідно сучасних потреб нашої громади, але має впевнену візію на майбутнє.

Кожна пожертва, спрямована на підтримку громадських, культурних, історичних та освітніх зусиль в Канаді, є важливим знаком довіри і підтримки діяльності нашої Фундації.

Історичні проекти та культурні заходи

Медичні та гуманітарні проекти

Важливі видання

Документальні фільми

Концерти та музичні записи

Молодь та спорт

Освітні, наукові, дослідницькі публікації та виставки

Громадські заходи, конференції, семінари

Проекти, направлені на зміцнення добробуту українців

2282 Bloor Street West, Toronto, Ontario M6S 1N9 Phone: (416) 763-3388 Fax: (416) 763-4512 Website: bcufoundation.com

OMNI 1 - ON

субота - 8 PM
вівторок - 11 PM*
субота - 7 AM*

OMNI - AB

неділя - 8 AM

OMNI - BC

неділя - 8 AM

*Повторення

Дивіться Forum TV!

Рекламуйтеся або станьте спонсором частини програми!

Дивіться програму по всій Канаді на телеканалі OMNI!

 ForumTV Canada @ForumTVCanada

www.forumtv.ca | TEL: 416-572-8255 | info@forumtv.ca

ПІСНЯ УКРАЇНИ

РАДІОПРОГРАМА

Новини, події, вітання та пісні на замовлення
Від понеділка до п'ятниці в 9 год ранку на хвилі 1320AM
В прямому ефірі www.cjmr1320.ca

Song Of Ukraine, 9 Plastics Ave, Etobicoke ON M8Z 4B6
Телефон редакції: 416-572-8251
Email: sofu.radio@gmail.com
Facebook: facebook.com/SOFUradio

РЕДАКТОР ТА ВЕДУЧА НАТАЛКА ПОПОВИЧ

"Homin Ukrainy" Publishing Co. Ltd. 9 Plastics Ave., Toronto, Ont. M8Z 4B6

Tel.: (416) 516-2443 Fax: (416) 516-4033
e-mail: homin@on.aibn.com
Суспільно-політичний тижневик
Видає Видавнича Спілка "Гомін України"
з обм. пор. у Торонті Онтаріо Канада.
Виходить щовівторка (46 разів в році)

«Гомін України» – орган Українських Державницьких Організацій Канади

Голова редакційної колегії – д-р Олег Романишин
Редактор газети – Оксана Соколик

РІЧНА ПЕРЕДПЛАТА YEARLY SUBSCRIPTION

PUBLICATION MAIL	
Канада: \$75	Canada: \$75
STANDARD MAIL	
Канада: \$100	Canada: \$100
3CA: \$120 USD	USA: \$120 USD
міжнародні: \$250	international: \$250

Редакція не повертає надісланих матеріалів і не веде листування в їх справі, застерігає право їх скорочувати та справляти. Статті, підписані прізвищем чи ініціалами, не є обов'язково висловом становища редакції. У матеріалах з України збережено правопис оригіналу. Оголошення до кожного чергового числа приймаємо телефоном або письмово до П'ЯТНИЦІ, год. 1:00 по пол. За зміст оголошення редакція не відповідає. Річники "Гомону України" та англomовного додатку "Ukrainian Echo" можна замовляти в електронному форматі.

Tel.: 416-516-2443

e-mail: homin@on.aibn.com

www.homin.ca

ПОМЕР ПАПА РИМСЬКИЙ ФРАНЦИСК

➔ Закінчення з стор. 1

Папа Франциск і митрополит Епіфаній
Фото: «Главком»

зло буде переможене, а ми неодмінно возз'єднаємося із нашими спочилими у вічному житті. «Істинно, істинно кажу вам: хто вірує в Мене, має життя вічне» (Ін. 6: 47).

Нехай Господь упокоїть душу Папи Римського Франциска у Своїх оселях, а нас помилує і спасе, бо Він Благий і Людинолюбний».

Митрополит Епіфаній

* * *

«...Він був людиною простої побожності, яка прагнула наблизити церкву до людей. Він вільно дарував свої дари і мав унікальний особистий підхід до всіх, кого зустрічав. Він жив відповідно до свого девізу Miserando atque Eligendo ("Низький, але обраний").

7 грудня 2024 року, коли мене підняли до Колегії кардиналів, я попросив Святого Отця молитися за Україну, допомогти звільнити вкрадених українських дітей та молитися за мене у моїй новій місії австралійсько-українського карди-

нала. Тепер я молюся, щоб Папа Франциск заступився перед Христом за народ Австралії та України, і щоб Бог дарував мені благодать прожити мою місію кардинала Католицької Церкви...

У світі, спустошеному війною, він закликав до миру та справедливості. Я вдячний покійному Святійшому Отцю за часті звернення про справедливий мир в Україні та за зусилля Святого Престолу, відомі і таємні, якими він допомагав принести полегшення ув'язненим...

Я також прошу ваших молитов за кардиналів-обранців, які зустрінуться на Конклаві, щоб Святий Дух просвітив наші серця і думки, щоб ми могли обрати гідного кандидата 267-го єпископа Риму і наступника святого Петра. Я вирушу до Риму, як тільки буде можливість, щоб взяти участь у похоронних обрядах Папи Франциска і залишатися у Вічному Місті, щоб взяти участь у Конклаві, який обере його наступника».

Кардинал Микола Бичок

Кардинал Микола Бичок і Папа Франциск
Фото: «Главком»

Фото: LRT.lt

ЯРОСЛАВ СОКОЛИК

У століття з дня народження

Ярослав Соколик народився у 1925 р. у весняний радісний місяць квітень. І таким він був: радісний, жартівливий, повний енергії, ініціатив. Любив мизику, спорт, товариство, рух, мандрувати, подорожувати.

Був джентельмен, щирий, правдомовний, терпеливий, делікатний. В праці “воркаголік”. Чи то в бюрі, чи в городі, що б не робив, праця кипіла.

Синів наших, а потім внуків, безмежно любив, вони були для нього безцінними скарбами. Бавився з ними, вчив як пхати насіннячко по землі розносять, як пильнувати рослини. Вчив їх обов'язковості, щирості, правдомовності. Не терпів неправди і фальшу.

Ми жили разом з моїми батьками. Щосуботи возив маму на базар, щоб сама не тягала торби з закупом. Неділями возив тата на рибу і сам навчився риболовства, але насадити хробака на гачок було для нього тортурою... Таким його пам'ятаю... А потім возив двох — тата і нашого знайомого письменника Федора Од- рача. Сідали над рікою, далеко від себе, гіпнотизували поплавки... і, борони Боже, голосно говорити...

Молодим бігав за м'ячем, був футболістом. В Канаді прожив не цілий рік, як був обраний з української команди до репрезентативної команди Онтаріо в міжпровінційних змаганнях з Квебеком. В тім часі ми ще не зналися. Позналилися в Пласті.

Ярослав, хоч за контрактом працював на фермі, приїздив до Торонта, збирав хлопців, організував курінь ст. пластунів ім. св. Юрія. Всі старші пластунки і пластунки його знали, бо був одним з перших нашої імміграції, що отримав право їзди і возив усіх тягарівкою на табори та зустрічі. Тягарівку дістав для праці, розвозив нею продукти. Був виховником, головою — станичним пластової станиці, комендантом новацького табору “Зореппавці”, де новаки при ранній молитві вистрілювали ракету, а історичної ночі, закутані в коци, дивилися, як астронавти перший раз вийшли з капсулі на місяць і ходили по ньому...

Працюючи студентом літом в Ошаві, на прохання організував для СУМу літній табір.

Як купили церкву св. Миколая, допомагав вставляти дошки, щоб клякати... Змайстрував собі письмовий стіл, який по сьогодні в його кімнаті.

Обраний головою КУК в Торонті

(1984-1994), заініціював ідею побудови пам'ятника Голодомору і не на українській території, а десь в місті, щоб знав світ.

Член Спортивного Товариства “Україна”, член і голова Товариства Українських Інженерів Канади (ТУІК), голова канадської Асоціації Професійних Інженерів Онтаріо (АРЕО), в 1986 р. — основник і перший голова Комісії Захисту Громадянських Прав КУК, один з основників Чорної Стрічки (Black Ribbon Day), 5 років був генеральним секретарем СКУ, головою Братства Українців Католиків (БУК) Східної Епархії... і т. д... і т. д.... Повний енергії, руху. Був всюди, але родина була найважливіша.

Україною жив, відвідував після 1991 р. щорічно. На одній з перших зустрічей з Леонідом Кравчуком, головою Верховної Ради, і дорадниками була розмова про запрошення Кравчука до Канади. Ланцюг громадських знайомств допоміг. Славко — голова КУК Торонто, звернувся до д-р Дмитра Ціпівника, голови КУК-у на Канаду, той знав особисто Рамона Гнатишина. І в короткому часі генеральний губернатор Канади Р. Гнатишин запросив Л. Кравчука до Канади.

Професійно Ярослав почав студії в університеті Раєрсона, в машинобудівельному відділі. Там був його талант, то була потім його праця з любов'ю. Доповнив студії в університеті. Був сам, оплачував науку і життя собі працею в суботи та неділі і в часі літніх вакацій. Їздив поїздом до Вінніпегу туди і назад і в кухні мив посуд.

Працю почав з лінійкою і олівцем у фірмі “Лінк Белт”, і закінчив її там головним інженером. Був запрошений викладати “business management” в “Гамбер Каледж”, потім був технологічним дорадником в “National Research Council of Canada”.

Згадуючи це все, думаю: чи був колись вдома? Не знаю, як встигав, але був господарем, вмів все в хаті направити, допомогти, і ще мав час на часописи, на книжку та на його улюблений гольф...

Дістав багато нагород, медалей, як наприклад, медалю губернатора Канади Р. Гнатишина з нагоди 125-ліття Канади. Всі ці відзнаки ховав у шухляду свого письмового стола.

Було це наших понад 60 років щасливого співжиття в партнерстві обов'язків, громадської праці, несподіванок у житті, суму і радості.

Вічна Тобі пам'ять, Славку! Ти заслужив на спокійний відпочинок коло Вічної Ватри...

Оксана Бризгун-Соколик

«СЕКРЕТНА» ПОЇЗДКА ПРИНЦА ГАРРІ

Британський принц Гаррі здійснив неоголошений візит в Україну в четвер, 10 квітня. Про деталі візиту розповіла "BBC Україна" міністерка у справах ветеранів Наталя Калмикова.

Він побував у центрі "Superhumans" у Львові, де проходять лікування і реабілітацію поранені солдати та цивільні. Центр надає протезування, реконструктивну хірургію та психологічну допомогу безкоштовно.

Про візит члена британської королівської сім'ї оголосили лише після того, як він залишив українську територію.

Відомо, що Букінгемський палац не повідомили про поїздку, оскільки Гаррі більше не є чинним членом королівської сім'ї, вказує видання.

Герцога Сассекського запросила Ольга Руднева, виконавча директорка центру "Superhumans".

Гаррі відвідав "Superhumans" у супроводі чотирьох ветеранів, учасників "Ігор нескорених" (Invictus Games) — міжнародних спортивних змагань в паралімпійському стилі, заснованих Гаррі у 2014 році для участі в спорті постраждалих на війні солдатів.

Як повідомив представник герцога, поїздка стала частиною його постійної роботи зі сприяння пораненим ветеранам.

Він хотів ознайомитись з реабілітаційними послугами, які надають в країні, що активно переживає війну.

Гаррі оглянув центр "Superhumans", а також зустрівся з пацієнтами і командою хірургів.

Як повідомив засновник центру Андрій Ставніцер, у Львові герцог Сассекський перебував кілька годин. Він також процитував герцога, який зазначив, що з початку повномасштабного вторгнення росіян це його перший візит в Україну, але "точно не останній".

"Для мене було величезною честю

і привілеєм приїхати сюди разом із делегацією „Invictus“, з деякими з наших спортсменів і учасників Ігор з Великої Британії за останні десять років", — цитує Ставніцер принца Гаррі.

Принц Гаррі також зустрівся з міністеркою у справах ветеранів України Наталією Калмиковою.

У розмові з "BBC Україна" Калмикова розповіла деталі зустрічі. Вона подарувала йому кілька українських традиційних ляльок, великодній кошик з паскою, спеченою з борошна з розмінованих полів та вишиванку від ветеранського бізнесу.

"Візит принца Гаррі до України — це не лише прояв особистої підтримки, а й важливий символ міжнародної солідарності з українськими ветеранами та ветеранками. Його щире спілкування — це потужне нагадування, що сміливість та сила духу мають значення не лише на полі бою, а й після повернення з нього", — розповіла Калмикова "BBC Україна".

Вона нагадала, що Гаррі вибудував глобальну платформу підтримки ветеранів через "Invictus Games".

"Ми вдячні за цю підтримку, яка показує: українські ветерани та ветеранки є частиною великої спільноти, що визнає їхню силу та відданість свободі", — розповіла Наталя Калмикова.

Україна долучилась до "Ігор нескорених" (Invictus Games) 2017 року.

Відтоді вона є "життєво важливою частиною" фонду Ігор, зазначив виконавчий директор організації Роб Оуен.

"Цей візит підкреслює ширше зобов'язання фонду підтримувати відновлення та реабілітацію поранених, травмованих і хворих військовослужбовців та ветеранів, навіть у найскладніших умовах", — підкреслив він.

Сам герцог Сассекський прослужив у британській армії 10 років.

Як пише "Telegraph", візит герцога, який нині мешкає в Каліфорнії, можна розглядати як послання президенту США Дональду Трампу, який неодноразово критикував українського лідера Володимира Зеленського та хоче перезавантажити відносини з росією.

Коли 24 лютого 2022 року владімір путін почав повномасштабну війну проти України, герцог та герцогиня Сассекські засудили вторгнення і заявили, що "стоять на боці народу України".

Принц Гаррі став другим членом королівської сім'ї, який відвідав Україну після Софі, герцогині Единбурзької, яка побувала в Києві минулого року.

У березні британський монарх Чарльз III підтримав президента України після його скандальної зустрічі з президентом США Дональдом Трампом в Овальному кабінеті Білого дому.

Король Чарльз тепло привітав Зеленського у своєму маєтку Сандрінгем у Норфолку за кілька днів після безпрецедентної події.

Того ж місяця принц Вільям відвідав школу українських біженців у Таллінні, Естонія. Там він поспілкувався з дітьми з України, пограв у баскетбол та отримав у подарунок синьо-жовтий браслет на знак підтримки України.

Текст і фото: «BBC-Україна»

НАЙКРАЩА ПРОМОВА ХХІ СТОЛІТТЯ

Голови фракції в Сенаті Франції, багаторічного мера сумнозвісного міста Віші Клода Малюре

«Пане прем'єр-мініstre, шановні міністри, дорогі колеги, Європа стоїть на критичному роздоріжжі своєї історії. Американський щит руйнується, Україна ризикує залишитися без підтримки, росія може зміцнитися. Вашингтон перетворився на двір Нерона: імператор-палій, підлабузники-придворні, а за адміністративну реформу відповідає блазень, одурманений кетаміном.

Це трагедія для вільного світу, але

передусім — для самих США!

Послання Трампа однозначне: бути союзником Америки безглуздо, бо вона вас не захистить, запровадить проти вас мита, більші за санкції проти її ворогів, і загрожуватиме захопленням ваших територій, підтримуючи диктаторів, які на вас нападають. "Король угод" насправді демонструє мистецтво КАПІТУЛЯЦІЇ.

Він вважає, що налякає КНР, принижуючись перед путіним, але Сі Цзіньпін, спостерігаючи цей крах, без сумніву, пришвидшує підготовку до вторгнення на Тайвань. Ніколи в

історії США президент не капітулював перед ворогом. Ніколи ще голова Білого дому не підтримував агресора проти союзника.

Ніколи раніше президент не порушував Конституцію ТАК зухвало: незаконні укази, звільнення суддів, які могли б йому протистояти, миттєва зачистка військового керівництва, підлив усіх стримувань і протидії, узурпація контролю над соціальними мережами. Це не просто "консервативний ухил" — це спроба узурпації демократії. Варто згадати: на руйнування Веймарської республіки пі-

шов лише місяць, три тижні і два дні!!!

Я вірю в стійкість американської демократії, і протести в країні вже почалися. Але лише за місяць Трамп завдав Америці більшої шкоди, ніж за всі чотири роки свого попереднього президентства. Ми вели війну проти диктатора — тепер ми боремося з диктатором, якому допомагає З Р А Д Н И К.

8 днів тому, коли Трамп поплескував Макрона по спині в Білому

➔ Найкраща... стор. 9

СПІЛКА УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ

Як 100 років тому у Києві було створено, а потім знищено студентське підпілля

СУМ заявив про себе в травні 1926-го. В Парижі загинув Симон Петлюра і юнаки вирішили про це розголосити. Ввечері 30 травня в Софійському Соборі відправляли панахиду на пошану 10-ліття від смерті Івана Франка. Микола роздрукував близько 100 листівок, розміром 5 x 15 см, зі словами: "Люди, Українці! Знову пролилася невинна кров кращого сина України. Доки ж терпіти. Схаменіться, будьте люди...". На кінець відправи Павлушков, Матушевський та Бобир кинули з хорів листівки у натовп.

I українська гімназія/школа ім. Т. Шевченка

Ця історія тісно пов'язана з українським національним відродженням та I Визвольними змаганнями. Отож, навесні 1917 року, випереджаючи появу Української Народної Республіки (УНР), активні українці загорілися ідеєю українзації освіти. Та виявилось, що для цього немає підручників, професорів чи вчителів. То ж вирішили розпочати бодай з однієї гімназії. Так у березні 1917-го в Києві з'явився перший український навчальний заклад – I українська гімназія ім. Т. Шевченка.

Гімназію очолив Петро Холодний, який незабаром став міністром освіти УНР, а його директорське крісло зайняв вчитель української мови та літератури Володимир Дурдуківський.

На відкритті закладу місцеву владу представляв Сергій Єфремов. "Я прибув до будинку гімназії Жекуліної, і там на верхньому поверсі, де у закутку, зібралась купка українців – педагогів, просто свідомих українців, і трохи дітей з притулків, сиріт та біженців. Привітавши ініціаторів, я тоді, пам'ятаю, пригадав зібраним євангельську метафору про горчищне дерево і побажав, і висловив тверду надію, що з "цього малого зерна, яке сіється сьогодні, виросте могутнє дерево української школи, що своїми вітами вкриє всю рідну землю", – пригадував через десять років.

В цьому місці варто зупинитися на кількох іменах, що тут з'явилися. А саме – директора гімназії – Володимира Дурдуківського та заст. голови Центральної Ради, академіка Сергія Єфремова. За однією з версій поміж собою вони були далекі родичі. Коли юний Єфремов приїхав на навчання до Київської духовної семінарії, то зупинився мешкати у свого дядька Федора Дурдуківського – духівника семінарії, та його дружини Ольги з Черняхівських.

Їхнє помешкання знаходилося на Гоголівській, 27. Тут Єфремов не лише заприятелював з сином Федора – Володимиром, але й закохався в доньку – Онисю. Вона стала цивільною дружиною Єфремова – казали, що шлюб їм не дали через родинний зв'язок. За іншою версією їм відмовили в шлюбі, оскільки сестра Єфремова була заміжня за ще одного брата Онисії.

Інша донька Федора Дурдуківського – Серафима вийшла заміж за Петра Павлушкова. Той був сиротою, і по розподілу поїхав вчителювати в російську Тулу. Пізніше він прийняв духовний сан і неодноразово зазнавав переслідувань, а їхніх двох молодших дітей – Миколу та Наталку відправили на виховання до родичів у Київ.

Тож тут, на Гоголівській, 27, було родинне гніздо Дурдуківських-Черняхівських, де мешкав Володимир Дурдуківський, його сестра Онися

СПІЛКА УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ

разом з Сергієм Єфремовим та їхні племінники – Микола й Наталка Павлушкові.

Зрештою, не лише вони. До прикладу, коли Україну покинув міністр закордонних справ УНР Андрій Ніковський, то його дітей теж виховували Єфремові. Були й інші мешканці цього будинку...

Повертаючись до гімназії, варто згадати, що серед викладачів були знакові для українського відродження постаті – В'ячеслав Прокопович, Василь Липківський, Левко Чикаленко, Софія Русова, Освальд-Еккард Бургарт (Юрій Клен), Мар'яна Лисенко (донька Миколи Лисенка) та інші.

Гімназія кілька разів змінювала приміщення, ділячи його з приватною школою, чи навіть Покровським монастирем. В 1921 році більшовики перетворили гімназію на семирічну школу та перейменували в I трудову школу імені Т. Шевченка.

Та які б не були зміни, заклад очолював Володимир Дурдуківський, якого називали "душею школи", і який зберіг педагогічний колектив. До того ж – в УРСР проголосили політику "українізації" і багато хто повірив у можливе відродження українства.

ТЕЗ, "газомотор" та інші гуртки

В історію трудової школи ввійшов випуск 1923-го року. Власне це був перший повноцінний випуск – школу покидали діти, що прийшли до неї в 1917-у. Бажаючи зберегти виховне середовище та товариські стосунки, на випускному вечорі, 11 червня 1923-го, з'явилася ідея заснувати товариство.

За кілька днів після того випускники зібралися й створили "Товариство, Єдність і Згода" (ТЕЗ, також зустрічається назва "Товариство єдності і згоди"). До нього належали й директор та окремі вчителі. Секретарем обрали Миколу Павлушкова (сучасники згадували форму прізвища "Павлушко"). Випускники домовилися зустрічатися щомісяця 11-го числа. Перші зустрічі були навчальні – вчителі готували учнів до вступу й для зручності створили два гуртки – математичний та історико-політичний. Останній очолив Йосип

Гермайзе – вчитель історії, зять Михайла Грушевського.

Павлушков стверджував, що після Єфремова та Дурдуківського – це була третя постать, що вплинула на його формування. "Він подобався мені гострим розумом, багатою ерудицією. Хоч я зі своїми поглядами саме тоді формованими під впливом Єфремова, рідко коли погоджувався з висновками марксиста Гермайзе, ще в школі дістав й від нього наймення "вічного опонента", – згадував Павлушков. Гурток Гермайзе щонеділі збирався в нього вдома, а згодом з нього утворилася ще вужча група, що була частиною історично-архівного семінару при Центральному історичному архіві Антоновича.

ТЕЗ готував кілька шкільних імпрез, зокрема святкування нового року. Наступного випускного до Товариства влилося ще близько 30 учнів. І хоча це була неофіційна структура, про нелегальну діяльність не йшлося.

В той час творилося багато гуртків. Один із них згадували під різними назвами. Павлушков називав його "Квінтою", що перетворилася в "Кварту" – від кількості учасників – спершу п'ять, а потім чотири. Так його пам'ятав й інший учасник – Борис Матушевський. В записах Сергія Єфремова, та переказах Гелія Снегірьова (син учасниці гуртка Наталки Собко) він фігурує у тому ж складі, але вже як "газомотор". Ймовірно, що це та сама "Кварта", що на один із виступів стала "газомотором".

Їх публічний виступ відбувся 3 березня 1924-го. Домовилися, що в словнику чужомовних слів виберуть перше, що трапиться слово й так назвуться. Випало "газомотор". "Склали кілька тріскучих віршів і навмисне безглуздої прози, написали якісь "тезиси", ніби програму – і мали повний успіх! Містифікація вдалася як не можна краще. Серйозно слухали і серйозно обмірковували видиму "чепуху" (реніксу)", – записав у щоденнику Єфремов.

Він консультував юних поетів і згадував, як вони не могли стримати сміху, коли після виступу намагалися прочитати свої твори, за які отримали визнання. "Досить взяти якийсь тріс-

кучий трафарет, присмажити його колективізмом та згадками про робітництво та ще до того виляти за одсталість і індивідуалізм – і слава готова! – резюмував академік.

Снегірьов писав, що в назві гуртка літери О, замінили на А, й жартома розшифровували: "Готуємо Артистів Залізної Армії Майбутніх Атлантід Тобі, о, Робітництво!".

Десять з того часу датоване спільне фото "Кварти" чи "газомотора". На ньому Борис Матушевський, Наталка Собко, Гандзя Луговенко та Микола Павлушков. Воно зроблене в кімнаті Миколи, з бандурою на стіні.

Ще інший гурток, фактично з тих самих осіб, але значно ширший, збирався що 16-го числа в домі Володимира Чехівського – в минулому прем'єр-міністра УНР, а тепер активного діяча УАПЦ. А справа в тім, що 16 жовтня 1923 померла його донька, школярка тієї ж I трудової. ТЕЗ організував вечір пам'яті подруги, а зворушені родичі запропонували раз на місяць збиратися в них, ділячись спогадами. З часом спогади про подругу перейшли на спогади батька, що згадував свої гімназійні роки, підпільні групи та період УНР. Поміж іншого, Павлушков пригадував, що Чехівський приходився йому далеким родичем по матері.

Отже, таких груп було кілька і всіх їх об'єднувала I трудова школа, чи середовище випускників, педагогів та їх приятелів. Серед активістів варто звернути увагу на Бориса Матушевського – Єфремов у щоденнику називає його "Буся", так як кликали найближчі та друзі. Зрештою, це й не дивно – батько Бориса – Федір Матушевський належав до найближчих приятелів Єфремова та Дурдуківського. На світліні початку ХХ століття українського видавництва "Вік", він знаходиться з Єфремовим та Дурдуківським. У 1919-му на пропозицію Симона Петлюри Федір Матушевський виїхав до Афін, щоб очолити дипломатичну місію УНР, але несподівано цього ж року там помер. Його син Борис навчався в тій же I трудовій школі й належав до першого її повноцінного випуску. В ТЕЗ Борис Матушевський став скарбником.

"Чистки" та інші небезпеки

1920-і характеризувалися не лише стихійним виникненням різних груп, здебільшого науково-мистецько спрямування, але й неабияким хаосом в українському житті. На хвилі "українізації" в УРСР з еміграції повернулися Михайло Грушевський та Андрій Ніковський. Зате у вузах починаються "чистки" – студентів звільняють на підставі лише походження. Так вигнали Бориса Матушевського.

Далі буде...

VOTE LIBERAL

Photo: Ethan Cairns | The Canadian Press

THE CHOICE IS CLEAR:

STAND UP

OR

STAND DOWN

- ✓ Standing with Ukraine, in word and action
- ✓ Building the fastest-growing economy in the G7
- ✓ Cutting taxes for the middle class
- ✓ Standing strong against Donald Trump

- ✗ Voted Against Canada-Ukraine Free trade Agreement
- ✗ Opposed military and humanitarian aid to Ukraine
- ✗ No economic plan
- ✗ Mimics Trump-style division and chaos politics

Authorized by the registered agent for the Liberal Party of Canada.

ВІТАННЯ

Щиро вітаємо нашого побратима, щирого патріота України — Ігоря Козака з отриманням Коронаційної медалі Короля Чарльза III за щире служіння своїй громаді та вагомий внесок у розвиток Канади.

Ігор Козак — офіцер запасу Канадської армії, активний діяч української діаспори, особливо в рядах Ліги Українців Канади.

Ліга Українок Канади
відділ у Торонто

НАЙКРАЩА ПРОМОВА ХХІ СТОЛІТТЯ

➔ Закінчення з стор. 6

домі, США голосували в ООН разом із росією та Північною Кореєю — проти Європи, яка вимагала виведення російських військ. Два дні по тому в Овальному кабінеті “відкосивший від армії” Трамп повчав морально та стратегічно Героя війни Зеленського, а потім відіслав його, наче недбайливого лакея, заявивши: “Підкоряйся або йди”. Сьогодні вночі він пішов ще далі — зупинив постачання зброї, яке ВЖЕ було обіцяне.

Як реагувати на цю зраду? Відповідь проста: дати відсіч! Перш за все — не помилятися. Поразка України стане поразкою Європи. У списку кремля вже значаться Балтійські країни, Грузія, Молдова.

Мета путіна — повернення до Ялти, де пів Європи було віддано Сталіну. А країни Глобального Півдня очікують результату цього конфлікту, щоб вирішити: поважати ще Європу чи вже можна її топтати. Путін прагне знищити порядок, встановлений 80 років тому США та їхніми союзниками, головний принцип якого — заборона силового захоплення територій. Цей принцип лежить в основі ООН, а сьогодні Америка голосує за агресора і проти жертви, бо “трампізм” збігається зі світоглядом путіна. Повернення до сфер впливу, де великі держави вирішують долю малих країн.

“Мені — Гренландія, Панама і Канада, тобі — Україна, Балтія і Східна Європа, йому — Тайвань і Південно-Китайське море”. У колах олігархів Мар-а-Лаго це називається “дипломатичний реалізм”. А в реальності це означає лише одне: ми залишилися самі.

Але твердження, що путіну неможливо чинити опір, — БРЕХНЯ. Навпаки, попри кремлівську пропаганду, росія слабшає. За три роки її “друга армія світу” змогла відвоювати лише крихти у країни, яка поступається їй у три рази за чисельністю населення.

Ставки в 25%, виснаження валютних і золотих резервів, демог-

рафічний колапс — росія стоїть на краю прірви. Підтримка путіна з боку США — найбільша стратегічна помилка в історії воєн. Але цей удар протверезив Європу. Всього за один день у Мюнхені європейці усвідомили: доля України і майбутнє Європи — в їхніх руках.

Тепер у нас три першочергові завдання:

Прискорити постачання зброї Україні — компенсувати зраду Америки, зміцнити її оборону та закріпити європейську присутність у будь-яких переговорах. Це дорого, але необхідно. Пора розірвати табу і використати заморожені російські активи, а також створити коаліцію рішучих країн, попри проросійських саботажників у ЄС.

Будь-яка угода має передбачати повернення викрадених дітей, звільнення полонених і абсолютні гарантії безпеки. Після Будапешту, Грузії та Мінська ми знаємо ціну “домовленостям” із путіним. Тому Європа повинна мати достатньо військової сили, щоб не допустити нового вторгнення.

Створити європейську оборону, яку було занедбано після 1945 року. Це титанічне завдання, але саме за його успіхом або провалом майбутні покоління судитимуть нинішніх лідерів Європи.

Масштабні інвестиції, європейський оборонний фонд поза маастрихтськими борговими обмеженнями, уніфікація систем озброєння, прискорений вступ України до ЄС — першої армії Європи.

Доля України вирішується в окопах. Але залежить вона і від тих, хто в США бореться за демократію, і від нас — чи зможемо ми об’єднати Європу, створити її оборонний щит і повернути їй статус великої держави.

Наші предки перемогли фашизм і комунізм ціною найбільших жертв. Наше завдання — здолати тоталітаризм ХХІ століття.

Слава вільній Україні!
Хай живе демократична Європа!»

І. Шаблова, «33 канал»

ДОСЛІДНИЙ ІНСТИТУТ «УКРАЇНІКА»
влаштовує науково-популярну доповідь на тему:

АРХІТЕКТУРА І ДЕКОР МАЗЕПИНОГО ПАЛАЦУ В БАТУРИНІ ТА ЗАХІДНІ АНАЛОГІЇ

(з прозірками)

Доповідь виголосить історик-археолог, науковий працівник КІУС та виконавчий директор Батуринського українсько-канадського археологічного проекту

д-р Володимир Мезенцев (Ph.D.)

Доповідь відбудеться у Westminster Room, Old Mill Toronto (21 Old Mill Rd.)
в п'ятницю, 25 квітня 2025 р.
о годині 7 увечері.

Інформація: (416) 516-8223

Вступ за добровільними датками

ORGANIZED BY
UCRAINICA RESEARCH INSTITUTE

UCRAINICA

SPONSORS:

Ярославові Гуньці – 100

Дорогий Друзе Ярославе!

Вітаю сердечно з неймовірно визначною датою на Твоєму життєвому календарі! Коли дивлюсь на неї, то бачу Твоє життєве поле, всіяне незліченними копами Твоїх хлібних снопів, з яких постали Твої сімейні статки, на яких виросли Твої сини Мартин і Петро! Тепер його прикрашає молода паросль Гуньків — внуки і правнуки!

Всі, хто знає, шанує і любить ТЕБЕ в Бережанах, на Тернопіллі і в Каневі, раді, що всі 35 років знаємо ТЕБЕ, як великого подвижника збереження історії Бережанської землі, подвижника відродження Української Держави і Бережанської гімназії. А також чудового друга, життєрадісного оптиміста із дзвінким бадьорим голосом і бажанням бути у рядах захисників України.

Дякую ТОБІ, ДОРОГИЙ ЯРОСЛАВЕ, за вірність рідній землі, а Богові дякую, що зберіг до нинішнього дня, бо з Тобою озиваються щасливі дні перших поступів відродження України.

Ти був тоді з нами — на рідній землі! Побував у Києві і Каневі, Запоріжжі і Батурині, з тих місць, де струменить джерело Твого не змілілого націоналізму! Бажаю, щоб Божа рука була завжди над Тобою, Твою родиною і над нашою Україною!

З великою шаною, Надія Волинець

«Гомін України» приєднується до вітань з нагоди 100-літнього Ювілею Ярослава Гуньки, довголітнього нашого передплатника, щедрого жертводавця та патріота України.

На многії і благії літа,
Пане Гунька!

ВІДМОВИТИСЯ ВІД ЗЕМЕЛЬ. СКАНДАЛ З ВІКТОРІЄЮ СПАРТЦ

Вікторія Спартц – конгресвумен США українського походження. Напередодні в британському виданні “The Telegraph” з’явилося інтерв’ю зі Спартц, з якого випливало, що вона пропонує Україні відмовитися від частини своїх територій на користь росії, а громадянам країни проголосувати проти Володимира Зеленського на майбутніх президентських виборах. Якщо ж цього не зробити, то українці ризикують “втратити решту частини країни”. “Я просто не розумію, як Україна може опинитися в такій позиції, щоб вимагати збереження землі. Якби вона пермагала у війні, це було б зовсім інше діло”, — пояснила свою позицію конгресвумен.

Реакція України

“На відміну від Вікторії, вся наша земля завжди була і залишиться українською”, — написав у відповідь на це в соцмережі “Х” офіційний представник МЗС України Георгій Тихий.

Вікторія Спартц також висловила підтримку рішення президента Дональда Трампа почати діалог з владіміром путіним.

“Президент Трамп успадкував цю (війну). Тепер йому доводиться розбиратися з конфліктом”, — сказала вона, звинувативши в зтяжному кризисі попереднього президента Джо Байдена.

“Я ще два роки тому говорила: війни потрібно вигравати якомога швидше. Їх зтягування рідко закінчується добре для демократії”, — додала вона.

Слова спотворили?

Пізніше Спартц заявила, що не говорила про відмову України від територій. В її заяві пояснюється, що спочатку в статті використовували лапки, приписавши Спартц слова, яких вона ніколи не говорила.

Після кількох звернень з боку команди конгресвумен журналісти прибрали лапки, але залишили двокрапку, щоб, як йдеться в заяві, зберегти акцент на хибному твердженні.

“Я витратила величезну кількість енергії, намагаючись допомогти українським військовим у їх жорстокій боротьбі з росією. На жаль, якщо вашою країною керують такі ідіоти і шахраї, як Зеленський і його маріонетковий парламент, це безнадійна справа”, — заявила Спартц.

За її словами, реальність така, що Україна не в здатності повернути свої території, але й не може погодитися віддати їх назавжди. Тому з допомогою США можна досягти лише тимчасового рішення, яке дасть кожній стороні якийсь час для перегрупування.

“Кінцевий результат цієї війни буде вирі-

шено пізніше, і не тільки на полі бою”, — додала Спартц.

Спартц і Україна

В перші місяці російського вторгнення Спартц активно відстоювала інтереси України, називаючи дії росії геноцидом і звинувачуючи кремль у військових злочинах.

Але в 2024 році вона проголосувала проти пакету допомоги США для України на суму 61 млрд. доларів, звинувативши українську владу в корупції.

Вона говорить про високу ціну, яку американці заплатили за участь у безкінечних війнах, і про провал зовнішньої політики коишнього президента США Джо Байдена.

На звинувачення в тому, що вона відмовилася підтримувати своїх колишніх співвітчизників, Спартц відповіла: “Моя головна задача як члена американського Конгресу — захищати інтереси Америки”.

Раніше Спартц неодноразово дозволяла собі різкі висловлювання на адресу українського керівництва. У липні 2022 року вона закликала президента Зеленського вирішити “термінову внутрішню проблему”, пов’язану, на її думку, з керівником Офісу президента Андрієм Єрмаком.

Вона також звернулася до тодішнього президента США Джо Байдена з листом, в якому закликала провести розслідування звинувачень проти Єрмака в сумнівних зв’язках з росією, і прямо звинуватила його тодішнього заступника Татарова в блокуванні роботи антикорупційних органів.

Свої висновки про Єрмака Спартц зробила, за її словами, на основі “різних розвідувальних даних, дій пана Єрмака в Україні та його ймовірних домовленостей з росією”.

Прес-секретар МЗС Олег Ніколенко тоді відреагував на заяви Спартц, порадивши їй припинити спроби заробити політичний капітал на безпідставних спекуляціях навколо теми війни і більше не підривати механізм надання військової допомоги.

Республіканка Вікторія Спартц — перший політик українського походження в Конгресі США: вона стала членом Палати представників у 2020 році, перемігши на виборах в штаті Індіана. В подальшому її переобирали на цю посаду.

Конгресвумен народилася в місті Носівка Чернігівської області в сім’ї інженерів, пишуть американські видання. Вона отримала ступінь бакалавра і магістра з міжнародної економіки в Київському національному економічному університеті.

В 2000 році Вікторія вийшла заміж за американця Джейсона Спартца і переїхала в США.

Валерій Літонинський,
«Кореспондент»

ХРИСТОС ВОСКРЕС!

➔ Закінчення з стор. 1

І потім ти бачиш людей навколо. Вдивляєшся в очі рідних, обличчя близьких, відчуваєш обійми, відчуваєш підтримку і знайомих, і незнайомих людей. Підтримку українців, українок. І ти розумієш, що ти з ними однакових цінностей. І саме цінності є тим, що всіх нас об’єднало абсолютно не випадково, об’єднало в перший день війни та єднає досі. Це воля, витримка. Небайдужість і людяність. Ось це і є Бог. Це його прояв. Він — у наших людях. І тому в людях — світло. Тому в людях — сила.

У кожному вчинку, у кожному маленькому кроці на важкому шляху і в кожному слові підтримки, в кожному слові: «Як ти?», «Чим допомогти?», «Бережи себе».

Ми знаємо, що захищаємо. Знаємо, за що боремось. За кого й заради кого. І тому кожного разу, хоч би як важко нам було, ми все одно не втрачаємо віри. Бо ця віра — одне в одного. У тих, хто стоїть поруч із тобою. В українців. В українок. Віра в те, що зло має свою годину, а Бог має свій день.

Дорогий народе!

Нехай цей день настане. Година зла скінчиться. Прийде день життя. День миру. День України. День довжиною в століття. І ми зможемо знову зібратися разом. За одним столом. У мирний Великдень. Коли нам усім буде тепло, буде спокійно, затишно в душі й, звісно, смачно. Коли буде так, як це має бути.

Ми хочемо цього всі 1,152 дні. Ми єдині в цьому. Щодня й особливо сьогодні, коли українці всіх християнських конфесій відзначають Великдень в одну дату. Разом. Ми разом боремось за Україну. І разом молимося за Україну.

За тих, хто на Пасху не може бути поруч із рідними. За тих, хто на передовій, із побратимами. За наших бійців, воїнів світла. Ми просимо Бога захистити тих, хто захищає нас. Зміцнити волю тих, хто зараз у неволі. За наших полонених, за всіх, хто має повернутися додому.

Ми просимо допомогти всім тим, хто присвячує своє життя допомозі ближнім. Берегти заступництвом тих, хто своєю щоденною працею береже Україну. Нехай Бог охороняє всіх, хто рятує, лікує, навчає.

Ми молимося сьогодні за всіх, за наших дітей. За всіх хлопчиків і дівчаток, які заслуговують щасливого дитинства. За наших батьків і матерів, які заслуговують спокійної старості. За всіх наших людей, які заслуговують довгожданого миру.

Дорогі українці!

Наш народ долає дуже важкий шлях. Але я впевнений, ключове слово тут — «долає». І попри все ми кожного ранку знаходимо в собі сили, щоб прокидатись, рухатись, щоб робити своє. Те, що ти можеш. Там, де це потрібно. Для тих, хто цього чекає. І джерелом енергії для нас може стати чимало речей довкола. Усмішка сина чи доньки, голос матері, думки про тих, хто зараз на фронті, чи спогад про того, хто закрив тебе своїм тілом. Ми можемо знайти імпульс до дій у новинах про перемоги наших людей і в нашій культурі, книгах, віршах, музиці. І, звісно, нас надихає символ Великодня та історія Воскресіння Христового. Тому ми точно знаємо: все те каміння, що в нас кидають, не залишиться руїною на нашій землі. Усе каміння, що в нас летить, ми перетворимо на міцний фундамент майбутнього — майбутньої волі, майбутнього миру, майбутнього спогаду про те, що ми пройшли і що нам вдалося. Коли в тяжкі часи вирішальною стає не тільки перемога зброї, а передусім перемога духу. Наша перемога. Нашого духу.

Хай усе це здійсниться.

Хай Бог допоможе нам у цьому.

Хай буде мир. Хай буде Україна.

Христос воскрес! Воістину воскрес!

«...МИ МОЖЕМО ЗРОБИТИ БАГАТО»

Міністр оборони Латвії Андріс Спрудс заявив, що в Європі є близько двох мільйонів солдатів, «ми можемо зробити багато».

«Є країни, які зараз також обговорюють, розглядаючи на національному рівні, що вони можуть зробити. Звичайно, задіяність надзвичайно важлива. Ми повинні пам’ятати, що в Європі близько 2 мільйонів солдатів, тобто 2 мільйони у формі. Тож насправді ми можемо зробити багато. Інше питання, наскільки ми ефективні, наскільки здатні

сформувати мобільні сили. І знову ж таки, це ширший контекст. Що таке мирна угода або рамки припинення вогню? Отже, є кілька частин пазлу, які ми повинні скласти», — сказав він.

Тому, як зауважив латвійський міністр, обговорюються «сили запевнення».

«І Латвія, ми вважаємо, що потенційно також, звичайно, зробить свій внесок, але знову ж таки, це пов’язано конкретно з мирною угодою чи параметрами припинення вогню», — зазначив міністр.

За його словами, для Латвії, для деяких інших країн, які розташовані на східному фланзі, слід також забезпечити регіональний захист від країн-агресорів.

«Тому, звісно, надаючи військових чи представників чи внесок до «сил заспокоєння» в Україні, ми не повинні послаблювати власну оборону, перебуваючи на кордоні з країною-агресором. І ми сприймаємо це дуже серйозно», — додав Спрудс.

«Радіо Свобода»

OPINION | ECHOES OF A DANGEROUS PAST

By Ihor Rosomakha
March 30th 2025

Something is happening behind closed doors—something that could shape the future of Ukraine, and by extension, the principles of global democracy. It's not happening on the battlefield or in a UN chamber. It's happening on paper. At the center of the controversy is a proposed deal between the United States and Ukraine. On the surface, it appears to be a postwar investment agreement. But a closer look reveals something more troubling: an arrangement that would give the U.S. significant control over Ukraine's valuable natural resources—everything from rare earth minerals to oil and gas—in exchange for repaying military aid already provided.

According to a Financial Times report, the draft agreement proposes that Ukraine commit “no less than 50% of extractive profits from state-owned subsoil resources” to a joint investment fund managed by U.S.-appointed trustees. That fund would essentially act as the repayment mechanism for the more than \$123 billion in assistance the United States has delivered since Russia's full-scale invasion began.

Ukrainian President Volodymyr Zelensky, who has spent the last three years trying to defend not only his country's borders but its independence, is pushing back. “Nothing that could threaten Ukraine's accession to the EU can be accepted,” he said at a recent press briefing. His concern isn't only about economics. It's about sovereignty.

And that matters, because for Ukraine, joining the European Union isn't a nice-to-have. It's a strategic, generational goal—one that requires aligning with EU law, including rules that govern foreign control of national resources. Legal experts in Kyiv and Brussels have pointed out that the proposed deal likely violates key parts of the *acquis Communautaire*, the cumulative body of European Union law—specifically Articles 49 through 56, which uphold the principle of economic self-determination. The EU does not admit semi-autonomous protectorates. It accepts sovereign democracies.

Supporters of the agreement argue that military aid comes at a cost. That it's only fair for a country receiving support to offer something in return. But this framing sidesteps the moral context. Aid to Ukraine was never meant to be transactional. It was a response to an illegal invasion, to the bombing of cities, and to a fight on behalf of democratic values. Turning

that assistance into a retroactive bill—one paid in minerals—reframes the entire purpose of global solidarity.

It also sends a dangerous message to the rest of the world.

If the West begins to treat foreign aid as a resource-for-security trade, what message does that send to other frontline democracies? What do countries like Taiwan, Moldova, or Georgia learn from such a precedent? That help only comes when it can be monetized? That democracy is something to be leveraged, not defended?

The proposal also draws uncomfortable echoes from history—specifically, the infamous Molotov-Ribbentrop Pact of 1939. That deal, signed between Nazi Germany and the Soviet Union, divided Eastern Europe into spheres of influence, allowing the two regimes to occupy and consume smaller nations without their consent. Ukraine was one of the countries carved up in the process.

This new minerals deal, of course, is not that. There are no tanks involved, no secret annexes describing territorial division. But the logic is eerily similar: a powerful country seeking long-term influence over a vulnerable one, not through war, but through contractual control.

That should concern anyone who believes in the idea of partnership among nations.

So far, the Biden administration has

not endorsed the deal. And to be fair, the agreement was reportedly paused after backlash from Kyiv. But the fact that it was drafted and scheduled for signing—reportedly on February 28, 2025—raises serious questions about the direction of American foreign policy, and whether future administrations will continue to support Ukraine's freedom, or begin charging for it.

What happens next matters.

Congress must scrutinize how such a deal was allowed to advance. European leaders must reaffirm that Ukraine's sovereignty and EU path cannot be auctioned off under the guise of postwar recovery. And ordinary citizens—in Canada, the United States, and across the democratic world—must understand what's really at stake.

Because if this deal or anything like it goes through, Ukraine won't just be fighting off Russian aggression. It will be fighting to reclaim its independence from the very countries that pledged to defend it.

And if that happens—if Western democracies allow their support to curdle into ownership, if they demand repayment in resources instead of honoring the values that made the aid necessary in the first place—then the question won't just be what kind of future Ukraine has.

It will be what kind of world we've allowed to return.

ELECTION 2025

UCC Releases Survey of Party Leader

April 15, 2025. OTTAWA, ON. Today the Ukrainian Canadian Congress (UCC) presented the results of the Survey of the Leaders of Canada's national political parties ahead of the April 28 Federal Election.

“Russia wages a genocidal war against Ukraine. President Trump threatens Canada's sovereignty and seeks to appease Russia. Canada's election is of enormous consequence to Canada, our alliances, and Canada's role in the world,” stated Alexandra Chyczij, National President of the UCC. “We are grateful to the leaders of Canada's national political parties for responding to our survey. It is vital that Canadians are well-informed as we head to election day, and the UCC is proud to play a role in our democratic process.”

The UCC surveyed party leaders on five key policy priorities:

- 1 Canadian security and defence
- 2 Canadian and global energy security
- 3 Supporting Ukraine's defence
- 4 Isolating and holding Russia to account
- 5 Assisting Displaced Ukrainians

The full results of the Survey are available on the UCC's website: <https://www.ucc.ca>

UCC POLLS CANADIAN POLITICIANS AHEAD OF PARLIAMENTARY ELECTIONS

The Ukrainian Canadian Congress (UCC) has published findings of its election survey of national political party leaders ahead of Canada's upcoming federal election on April 28 to the nation's legislature – the House of Commons.

The poll collected responses from Canada's four main political parties: the Liberal Party, the Conservative Party, the New Democratic Party, and the Green Party.

“The future of Canada's freedom and the freedom of Europe depend on our ability to defend our sovereignty and our national interest. Assisting Ukraine in defending its own independence – and the freedom of Europe – is a fundamental national security interest for Canada,” the survey reads.

Five key policy priority questions were posed on Canada's security and defense, global and domestic energy security, military support for Ukraine, efforts to isolate and hold Russia accountable, and assistance for displaced Ukrainians.

The upcoming snap election is of great importance for Canada itself, its alliances, and the country's role in the world, said Alexandra Chyczij, President of the UCC.

“We are grateful to the leaders of Canada's national political parties for responding to our survey. It is vital that Canadians are well-informed as we head to election day, and the UCC is proud to play a role in our democratic process,” Chyczij said.

The Ukrainian World Congress (UWC) welcomes the UCC's initiative as a key step in strengthening the political influence of Ukrainian communities abroad.

“This is an excellent example for other global Ukrainian communities on how to influence policy decisions in their countries. It's also worth highlighting that every party responded to the survey, giving us a strong foundation to hold them accountable for their campaign commitments,” said UWC President Paul Grod.

Photo and text: UWC

WHY DOES DONALD TRUMP HATE UKRAINE

Ronya Lozynskyj

Donald Trump’s hostility toward Ukraine is no accident. It is part of a long-standing pattern, a vendetta born from personal grievance, political self-interest, and his alignment with Vladimir Putin’s authoritarianism.

This week, Trump once again showed his hand. Following Russia’s barbaric Palm Sunday missile attack on the Ukrainian city of Sumy, which targeted and killed civilians, including children going to Palm Sunday services, Trump didn’t condemn the attack. He just shrugged it off, dismissing it as “a mistake.” Worse, he actively rejected a joint G7 statement that denounced the strike and reaffirmed support for Ukraine. A missile that tore through a city on a holy day, launched by a regime known for targeting civilians, was met not with outrage from the American president, but with indifference and obstruction. This wasn’t diplomacy. It was complicity.

At the same time, during a meeting with El Salvador’s president, Trump repeated his now-familiar line: blaming Ukraine for the war that Russia started. He even publicly rejected Ukraine’s proposal to purchase Patriot missile systems, denying the country the pos-

sibility to defend its skies from the russian genocidal invader. This, despite the fact that there are at least 12 Patriot systems in Poland, just this side of the Ukrainian border waiting to be brought into Ukraine where they could be of actual use. Ukraine isn’t looking for handouts. Ukraine is trying to buy air defenses with its own funds to protect its people. And Trump has made clear: he won’t allow it.

Why?

Because Trump doesn’t just oppose Ukraine. He hates it.

Ukraine stands as a symbol of everything Trump cannot control and does not understand. It is heroic, resilient, defiant, and committed to democratic ideals. It refuses to bend the knee, whether to the Kremlin or to the Mar-a-Lago strongman.

His 2019 extortion attempt, when he tried to coerce Zelensky, Ukraine’s newly elected president, into manufacturing dirt on Joe Biden, was not the beginning of that hatred. It was simply the moment it became obvious. That scheme, which led to Trump’s first impeachment, revealed how far he was willing to go to punish a country that refused to serve his personal ambitions. Ukraine stood its ground. Trump was exposed. And in his mind, that

was an unforgivable offense.

But the roots of his hatred go even deeper. Trump has long admired authoritarians and strongmen. He envies their unchecked power and resents democratic systems that hold leaders accountable. Putin is not just an ally in Trump’s worldview. He’s a role model. And Ukraine, by resisting Putin’s invasion, by surviving his attempted decapitation strike, by continuing to fight against tyranny, exposes the banality of that admiration.

Ukraine’s commitment to democracy is a mirror Trump can’t stand to look into.

Trump hates Ukraine because Ukraine represents sacrifice, honor, and resistance to imperial power, values he neither respects nor possesses nor even understands.

He hates Ukraine because it stood up to him when he tried to use it for political gain.

He hates Ukraine because it defies Putin, while he has spent years groveling before him.

He hates Ukraine because its very existence is proof that courage can overcome fear.

But this isn’t just about Trump’s psychosis anymore. Because he is president, his hatred has become policy. By re-

fusing aid, blocking international statements of support, and echoing Kremlin narratives, Trump is not just expressing personal resentment; he is actively aiding Russia’s war effort. Despite all of his protestations of desiring peace, his genuine motives are transparent. He is isolating a democratic ally under siege to empower a genocidal imperialist, his new ally.

This is a betrayal, not only of Ukraine but of America’s values, its alliances, and its standing in the world. Trump’s actions make it clear that the United States will no longer stand with the free world. It will side with dictators.

But Ukraine’s struggle is more than a foreign crisis. It’s a warning and a mirror for us. In Ukraine’s resistance, Americans are reminded that democracy is not guaranteed and that strongmen can be resisted. And that despite everything Trump is doing to turn America into a reflection of Putin’s Russia, we need not and must not let that happen. And this too is a reason that Trump hates Ukraine.

History will remember Trump’s hatred for Ukraine.

But history will also remember whether we allowed his hatred to define America.

'OUR IDENTITY': UKRAINIAN CULTURAL HERITAGE VILLAGE DAMAGED IN GOOD FRIDAY WILDFIRE

"We didn't want it to get to this point, but we were fighting some pretty astronomical environmental issues."

Author of the article:
Matthew Black
Published Apr 19, 2025

Fire crews east of Edmonton worked to mop up hot spots early Saturday from a Good Friday wildfire that left parts of the Ukrainian Cultural Heritage Village in ruins, though the site’s historical buildings appear to have escape unscathed.

Carol Slukynski travelled from Fort Saskatchewan to visit the site on Saturday after hearing about the fire from a nearby farmer the day before.

“Those buildings mean a lot to continue to preserve our Ukrainian culture and our identity, especially with what is going on with the war in Ukraine,” she said.

“I wanted to come out here to to share the resilience and also to put at ease some of the people that are worried about what has happened here.”

Lamont County Emergency Services said Saturday the fire remained under control but the buildings housing the site’s visitor centre and washrooms burned to the ground.

“It’s horrible to see,” said Slukynski. “It doesn’t take you

Fort Saskatchewan RCMP closed a section of Highway 16 east of Edmonton on Friday after a wildfire broke out east of Elk Island National Park, behind the Ukrainian Cultural Heritage Village, razing a number of structures.
Supplied/Fort Saskatchewan RCMP

long to think about what happened in Jasper and all the other communities like Slave Lake and Fort McMurray.”

Lamont County Emergency Services Deputy Regional Fire Chief Scott Calder said high winds spread the flames rapidly.

“Crews worked pretty hard

Carol Slukynski travelled from Fort Saskatchewan to visit the site on Saturday.
Photo by David Bloom

and tried to get ahead of it as best we could,” he said.

“We didn’t want it to get to this point, but we were fighting some pretty astronomical environmental issues.”

Calder said around 30 firefighters helped put out the flames that were first reported around 2 p.m. on Friday. He said the initial call came in from south of Highway 16 outside of the park.

Fort Saskatchewan RCMP said the fire started amid dry conditions east of Elk Island National Park, behind the village, about 50 kilometres east of Edmonton.

The fire triggered evacuations Friday night, shutting down Highway 16 at the park.

The highway has since reopened.

Calder said calls for grass or wildfires are likely to become increasingly common in the weeks ahead.

“We would always recommend people to maintain their vegetation around their homes, ensure they don’t have too much growing right next to buildings,” he said. “Keep a clean yard. It’s going to help decrease that spread of fire in the event of an accident.”

In a statement, Arts, Culture and Status of Women Minister Tanya Fir, and Parliamentary secretary for settlement services and Ukrainian evacuees Jackie

Armstrong-Homeniuk, called the damage “a profound loss.”

“These buildings included exhibit spaces and housed many irreplaceable artifacts that told the stories of generations of Ukrainian Albertans,” it reads.

The Alberta government acquired the site in 1975 and the statement says it is committed to reopening the village “when it is safe and appropriate to do so.”

Edmonton Journal
edmontonjournal.com
Photo: David Boom
mblack@postmedia.com
<https://edmontonjournal.com/news/local-news/ukrainian-cultural-heritage-village-wildfire>

Pioneer Family by Leo Mol sculpture Pioneer Family is surrounded by wildfire damage at the Ukrainian Cultural Heritage Village, in Lamont County east of Edmonton, April 19, 2025. Photo by David Bloom
Photo by David Bloom /David Bloom/Postmedia

ВИСНОВКИ В ДЕНЬ ЮВІЛЕЮ ТАРАСА ШЕВЧЕНКА

Подаємо статтю, написану 114 років тому, Володимиром Жаботинським, одним із творців сіонізму.
Передмова Мірка Петріва, він же автор перекладу з оригіналу (в тексті збережена його стилістика та термінологія).

Володимир (Зесв) Жаботинський
Уродженець Одеси (1880). Журналіст, публіцист, поет. Писав московською та на івриті. Провідник правого сіонізму, співтворець Єврейського легіону, організації “Бейтар” і “Іргун”. Помер 1940 р. у Нью-Йорку, перепохований у Єрусалимі. Дружив із Симоном Петлюрою та підтримував УНР.

Під час зборів Світового Єврейського Конгресу в 1923-ім році він та його ідейні соратники були витиснуті із провідних посад цієї організації. Їх перемогло соціалістичне крило цього руху, під проводом Хайма Вайзмана (який з часом став першим президентом Ізраїлю). Для українців різниця поглядів цих двох крил стала наявною під час справи Шварцбарта, вбивці Симона Петлюри. Світовий Єврейський Конгрес під проводом Вайзмана зайняв про-більшевицьку позицію, в той час як Жаботинський обороняв добре ім'я Петлюри.

У 1911-му році Жаботинський написав (звісно, що рідною йому московською мовою) дуже цікаву статтю на ювілей народження великого пророка. Подаємо цей україномовний переклад оригіналу. Цікавим є розуміння і ставлення автора до Шевченка, українського націоналізму, та його і бачення і передбачення майбутніх подій.

(Слідус переклад Мірком Петрівом з московськомовного оригіналу. Його і наголоси та роз'яснення в дужках у цій статті).

Дивно, наскільки люди непослідовні. Коли ми вимовляємо А, то здебільшого і не думаємо про те, що треба в такому випадку вимовити і Б. Підходимо до суспільного факту так, як ніби він був ізольований, вивраний з життя і якби він за собою ніяких наслідків не тягнув.

Ось тепер ми вшановуємо пам'ять Шевченка або, принаймі відгукуємося на вшанування. Але при цьому – ніяких висновків. Не тільки не слухаємо тих, хто читає, але іноді і в друку непомітно, щоби хто з нас добре замислився над тим, до чого зобов'язує визнання цього ювілею.

Адже може бути лише одне з двох: або Шевченко — це культурне непорозуміння, філологічний курйоз і раритет, і тоді немає ніякого сенсу влаштовувати йому ювілей; або Шевченко є закономірним і характерним явищем що розвивається в життя, ознакою чогось прийдешнього, і тоді кожному з нас необхідно, сказавши А, вимовити і Б, тобто, **визнавши цей ювілей, визначити своє ставлення до того величезного явища, про неминучість якого пророкує нам цей ювілей.** А про це, здається, мало хто думає. Можливо, це можна пояснити тим, що внутрішньо ще багато, багато хто з нас і справді потихеньку вважають Шевченка за філологічний курйоз. Нема де правди діти, багато хто так міркує. Їм це здається примхою, капризом: знала людина прекрасно по-московськи,

міг писати ті ж самі вірші на “общепанятному” язичку, а ось затався і писав по-хохлацьки. Інші йдуть ще далі: питаючи: та хіба є якась серйозна різниця між обома мовами? Одна лише впертість, одне дріб'язкове чіпляння за окремі літери. Що за чудасія – писати неодмінно так:

*“Думи мої, думи мої,
Лихо мені з вами!!
Чому стали на папері
Сумними рядами?”*
– Коли можна було з таким же успіхом написати ось як:
*Ах вы думы мои, думы,
Ах, беда мне с вами!
Что стоите на бумаге
Грустными рядами?*

Один пан недавно взяв при мені в руки томик віршів Олеся і почав доводити наочно, що вірші ці можна читати відразу по-російськи і вийде майже все в повному порядку: і розмір не зміниться і майже всі рими збережуться. Може бути, що він і мав рацію: я його не дослухав до кінця і поки він декламував на московський лад: “Ой, на що ж малу дитину доручала ти степам?” – Я задумався про інше. Я згадав, що Шевченко писав щось таке й по-російськи.

Літератори з газети “Киевлянин” признають йому це як велику заслугу і соромлять теперішніх мазепинців: ніби бачите, він не так як ви, він “не цурався загальноруської мови”! Навіть якби так, але якимсь дивом “загальноруська” мова цуралася українського поета, і не склеїлося у нього нічого путнього тією мовою.

І Шевченко – не одиноке таке явище. В (18)40-х роках жив у Римі великий поет Беллі: про нього, здається, є десь згадка у Гоголя. Він писав головним чином римським діалектом. Римський діалект, в порівнянні із іншими місцевими говорами Італії, майже зовсім збігається з італійською мовою: якби це не нудило читача, я би міг вичерпати всі розходження рівно в п'ятнадцяти рядках.

Але Беллі писав діалектом чудові речі, а італійською мовою – речі абсолютно бездарні. Його сонети “romanesco” дивовижні, його італійські елегії водянисті, риторичні і – забуті.

Теж, очевидно, він міцно затався: так затався, що і сам Бог його покидав, як тільки він у своєму творчому пориві переступав через якусь ледь помітну межу – і Беллі, по сю сторону межі великий поет милістю Божою, а по ту сторону раптово перетворювався на жалюгідного писаку ...

Рідна мова! Потрібна вся наша московська наївність, недосвідченість, соціальна неосвіченість, вся наша пегасовщина, весь грубої емпіричної площини практицизм, сповідуваний нами у відношенні до багатьох священних питань духу, щоби так робити великі очі і дивуватися навіть це нормальній людині, при повнім розумі і здо-

ровій пам'яті, неодмінно вбиратися й наполягати на тому, що говориться “світ”, а не “свст”.

Дурість, примха! Маляри скільки років ведуть боротьбу за малярську команду в угорській армії, а вся ця командна мова складається рівно з 70 слів. Через 70 слів падають міністерства, відкладаються найважливіші реформи, тріщить по шві річки Лейті політична карта Європи.

В угорському парламенті, серед чотирьохсот з лишком малярів, сидять сорок депутатів з Хорватії і свято зберігають своє право говорити з трибуни по-хорватськи, тобто мовою, яку ніхто, крім них, не розуміє і вживання якої в парламенті тому, здавалося б, не тільки марно, але навіть шкідливо для самої хорватської справи.

Ці ж хорвати підняли бунт, коли угорське начальство спробувало завести в деяких урядових установах Загреб, поруч з хорватськими вівісками, також і малярські: були вуличні демонстрації, сутички з військами, лилася кров ...

Дурість, примха! – Говоримо ми, ми, закуткові жителі глухої країни, ми, з висоти нашого політичного розуму і досвіду. А чи не набагато правильніше було б поглянути на справу з іншого боку і зрозуміти, що з фактами нема як сперечатися?

Адже тут перед нами цілий ряд яскравих фактів, чи то масових, чи то ще більш характерних, індивідуальних. Ось біснуються мало не цілі народи через сімдесят слів або десять вивісок чужою мовою: ось великі поети, миттєво втрачають дар Божий, як тільки спробують зробити в собі маленьке, крихітне, безневинне підроблення: сказати “світ” замість “світ”, чи “buona sera” замість “bona sera”.

Це все факти, непорушні явища життя, які не зміняться від того, чи ми будемо їх засуджувати чи схвалювати. Не засуджувати і не схвалювати їх треба, і не ставити двійки чи п'ятірки світовому порядку та його проявам, – а треба скромненько вчитися з них уму-розуму: приймати життя таким, яким вона є в основі своїй, і на цій основі будувати наш світогляд.

Попри те, що Шевченківський ювілей ми святкуємо з шанобливим поклоном, нам навіть не спадає на думку, що це факт виняткової симптоматичної важливості, на підставі якого, якщо б ми були розумні, доповідні і передбачливі, слід було б переіменувати деякі суттєві елементи нашого світогляду.

Що таке Шевченко? Одне з двох. Або треба дивитися на нього як на курйозну гру природи, щось на кшталт безрукого художника або акробата з однією ногою, щось на кшталт рідкісного допотопного експоната в археологічному музеї. Або треба дивитися на нього як на яскраву ознаку національно-культурної життєздатності українства, і тоді треба відкрити ширше

очі і добре вдивитися на висновки, які звідси випливають.

Ми самі тут на Півдні (в Україні) так старанно і так наївно насаджували в містах московське зерно, наша преса стільки клопоталася тут про московський театр і поширення московської книги, що ми на кінець зовсім не зауважили справжню, відчутну, арифметичну дійсність, як вона “виглядає” за межами нашого курячого світогляду.

За цими містами колишетесь суцільне, майже тридцятимільйонне українське море. Загляньте колись не тільки в центр його, в який-небудь Миргородський або Васильківський повіт: а загляньте в його околиці, в Харківську або Воронежську губернію, у самій межі, за якою починається “великоруська” мова, – і ви здивуєтеся, до якої міри недоторканим і незабрудненим залишилося це суцільне українське море.

Є на цій межі села, де по цей бік річки живуть “хохли”, по той бік – “кацапи”. Живуть споконвіку поруч і не змішуються. Кожна сторона говорить по-своєму, одягається по-своєму, зберігає особливий свій звичай: одружуються тільки зі своїми; цураються один одного, не розуміють і не шукають взаємного розуміння.

З'їздив би туди П. Б. Струве, автор теорії про “національне відштовхування”, перш ніж говорити про єдину трансцендентну “загальноросійську” сутність. Такого виразного “відштовхування” немає, кажуть, навіть на польсько-литовським або польсько-білоруським етнографічним кордоні. Знав свій народ український поет, коли поучав нерозумних дівчат: Кохайтеся, чорнобриві, Та не з москалями, Бо москалі – чужі люде ...

Я не поділяю теорії П. В. Струве і не думаю, щоб таке “відштовхування” належало до необхідного і нормального виявлення національності, – в усякому разі вважаю, що узаконення (в науковому сенсі) ці “відштовхування” дозволено було б тільки з великими і суворими застереженнями.

Я не вважаю ні нормальним, ні вічним явищем той антагонізм між москалем і українцем, який наявний в простонародних кличках “хохол” і особливо “кацап”; я впевнений, навпаки, що при поліпшенні зовнішніх умов не тільки українство, а й взагалі всі народності росії (імперії) гарненько заживуть з москалями на підставі рівності і взаємного визнання; я навіть вірю, що велику і добродійну роль в цьому зіграє саме московська демократична інтелігенція – і нещодавно, в одній київській лекції, підкреслив цю віру настільки різко, що навіть зустрів спротив з боку деяких українських слухачів.

Але не можна заперечувати, що “відштовхування” від чужинця є однією з ознак присутності національного інстинкту, особливо там,

ВИСНОВКИ В ДЕНЬ ЮВІЛЕЮ...

➔ Закінчення з стор. 13

де національна індивідуальність, через зовнішній гніт, ні в чому іншому, ні в чому позитивному висловитися не може. У таких випадках “відштовхування”, що спостерігається на етнографічних межах, залишається мимоволі кращим доказом того, що пригноблена народність стихійно протривить перетворенню свого ества, що справжні шляхи її нормального розвитку тягнуться в інший напрям.

Таким стихійним є настрої всякої великої і однорідної маси; таким є стихійний настрої тридцятимільйонного українського простолуду, скільки б не перечили це різні експерти з національних перевертнів. Експерти цього роду стільки ж компетентні в оцінці національних почуттів того народу, від якого вони відстали, наскільки компетентний може бути дезертир в оцінці патріотизму та бойового духу тієї армії, з якої він втік.

Український народ зберіг недоторканим те, що є головною, непереможною опорою національної душі: село. Народу, коріння якого міцно і густо вп'ялися на величезному просторі в суцільну рідну землю, нема чого боятися за свою родову душу, що б там не діялося в містах над бідними паростками його культури, над його мовою і його поетами.

Селянин все витримає, все переживе, всіх переспорить і повільно, крок за кроком, але неухильно і непереможно з усіх сторін протиснеться до міста, і те, що тепер вважається мужицькою говіркою, буде в них через два покоління мовою газет, театрів, вивісок – і ще більше.

Ось що значить ювілей Шевченка для кожного, хто вміє послідовно мислити і дивитися в майбутнє. Ми, на жаль, цими талантами не багаті. Український рух, що росте у нас під самим носом, вважається нами чимось на зразок спорту: ми його ігноруємо, ігнорували до цього ювілею і будемо ймовірно, ігнорувати і після ювілею.

Це або сліпота самовдоволення, або відсталість людської думки, що керує нашими діями, і в результаті ми допускаємо грубу, непростиму політичну помилку: замість того, щоби рух, величезний в своїх можливих наслідках, розвивався з підтримкою впливових кіл еліти суспільства і зважав бачити в них свою опору, своїх природних союзників, – ми змушуємо його пробиватися своїми власними силами, гальмуємо його успіхи замовчуванням і неувагою, драгуємо і штовхаємо в опозицію (імперії) – до ліберального і радикального суспільства.

Зростання руху це не зупинить, але понівечить це зростання, і спрямує його по найменш бажа-

ному руслі – ось чого не важко, і ось чого варто було б (москалям) остерігатися.

Найважчі наслідки для майбутніх відносин на цьому величезному півдні росії (імперії) можуть якраз тут народитися, якщо ми вчасно не схаменемось, не зрозуміємо і не врахуємо поширення того масового феномену, про який нагадує нам ювілей Шевченка, і не погодимо з ним усі наші позиції, всі наші тактики у справах як і місцевих так і державних.

Висловлю одне міркування, яке давно у мене склалося і підкріплене вивченням західно-європейського досвіду, але у відповідь на яке читач, мабуть, здвигне плечима.

Наш південь (Україна) став улюбленою ареною чорносотенства, і діє у нас воно, особливо в містах і містечках із солідним успіхом. І до цих пір ми не усвідомили, чи таки можна боротися проти цього явища, і якщо можна, то як, якою зброєю.

А тим часом це питання має право на нашу увагу, тому що при нинішніх настроях не корисне нашому краю ані міське самоврядування, ані навіть право посилати депутатів до Державної Думи. Депутати півдня – це головна опора реакції, і так було ще до зміни виборчого закону, до Третьої Думи.

Чим же можна боротися проти цього настрою міщанських мас півдня? Чистий, абстрактний лібералізм будь-якої марки їм не підходить: міщанство не йде за лібералами, якщо ті не здогадаються дати йому на додачу ще щось.

На соціалістичну пропаганду міщанство органічно не здатне відгукнутися: економічні ідеали цього середовища завжди немінуче реакційні і обертаються у кращому випадку навколо середньовічних ідеалів цехового ладу, в гіршому – це ми бачимо у Відні, у Варшаві, на останньому ремісничому з'їзді – навколо господарського та правового витіснення чужинців.

Єдине ідеальне гасло, яке, в даних умовах, здатне підняти міські міщанські маси, очистити і облагородити їхній світогляд, – це національне гасло.

Якщо вони йдуть тепер за правими, то ж не тому, що праві обіцяють якісь багатства, а тільки тому, що праві зуміли зачепити в них націоналістичну струну. Але не струну творчого, позитивного націоналізму, а струну “відштовхувань” від чужинця.

І ніякі на світі яскраві прапори не відвернуть наше південне міщанство від гасел ненависті, крім одного прапора: власного національного протесту. Я не компетентний судити про те, наскільки готова якась Слобідка-Романівка до сприйняття української національної свідомості: стверджую тільки одне: здобути звідти союзників

вдається або українському рухові, або нікому.

Повторюю: все це так далеко від сьогоднішнього стану речей, що читач, я знаю, здвигне плечима і скаже: вигадки, фантазії. Я ж думаю, що вигадують і фантазують ті, які бачать тільки те, що стирчить їм на передньому плані, і не заглядають ані в статистику, ані в історію, ані на досвід мудрого Заходу. Поживемо – побачимо. А може бути, якщо не зміниться вчасно наша тактика, то й відчуємо... Коли доводиться, зі службового обов'язку, вшановувати ювілей Шевченка, ми сором'язливо розповідаємо один одному, що небіжчик, бачте, був “народним” поетом, співав про прикрощі простого бідного люду, і в цьому, бачте, вся його цінність.

Ні, не в цьому. “Народництво” Шевченка є справа десята, і якщо б він все це написав по-російськи, то не мав би ні в чий очах того величезного значення, яке з усіх боків надають йому тепер.

Шевченко є національним поетом, і в цьому його сила. Він національний поет і в суб'єктивному сенсі, тобто поет-націоналіст, навіть з усіма недоліками націоналіста, з вибухами дикої ворожнечі до поляка, до жида, до інших сусідів...

Але ще важливіше те, що він – **національний поет за своїм об'єктивним значенням. Він дав і своєму народові, і всьому світові яскравий, непорушний доказ, що українська душа здатна до найвищих польотів самобутньої культурної творчості. За те його так люблять одні, і за те його так бояться інші, і ця любов і цей страх були б ані трохи не менші, якби Шевченко був у свій час не народником, а аристократом у стилі Гете чи Пушкіна.**

Можна викинути всі демократичні нотки з його творів (а цензура довго так і робила) – і **Шевченко залишиться тим, чим створила його природа: сліпучим прецедентом, що не дозволяє українству відхилитися від шляху національного ренесансу.** Це значення добре зрозуміли реакціонери, коли здійснювали напередодні ювілею такий вереск про сепаратизм, державну зраду і близькість до юрби.

До юрби та інших жахів далеко, але що правда, то правда: вшановувати Шевченка просто як талановитого російського літератора якогось рівня таки не можна, а вшановувати його, значить визнати все те, що пов'язане з цим ім'ям.

Вшановувати Шевченка – значить зрозуміти і визнати, що немає і не може бути єдиної культури в країні, де живе сто і більше народів: зрозуміти, визнати, посунутися і дати законне місце могутньому побратимові, другому за силою в цій імперії.

ЖЕРТВИ ВІЙНИ

Більше ніж 2,502 дітей постраждали в Україні внаслідок повномасштабної збройної агресії рф. Станом на ранок 14 квітня 2025 року за офіційною інформацією ювенальних прокурорів 618 дітей загинули та понад 1,884 отримали поранення різного ступеня тяжкості.

Найбільше постраждало дітей у таких областях: Донецькій — 638, Харківській — 480, Херсонській — 203, Дніпропетровській — 228, Київській — 136, Запорізькій — 170, Миколаївській — 118, Сумській — 132.

Протягом останніх днів:

13 квітня внаслідок обстрілу м. Суми загинуло двоє хлопців віком 11 та 17 років, поранено 15 дітей: 7 дівчаток віком від 1 до 14 років, 8 хлопчиків віком від 7 до 16 років.

10 квітня внаслідок обстрілу смт. Озерне Житомирської області постраждала 13-річна дівчинка.

10 квітня внаслідок обстрілу м. Нікополь Дніпропетровської області поранено 16-річного хлопчика.

Офіс Генерально
го прокурора

США НЕ ПІДТРИМАЮТЬ ЗАЯВУ G7 ЩОДО УДАРУ ПО СУМАХ

Сполучені Штати повідомили решті країн G7, що не підтримають заяву, яка засуджує російську атаку на Суми, бо хочуть продовжувати переговори з росією. Про це повідомило у вівторок агентство «Bloomberg».

За даними агентства, яке посилалося на джерела, знайомі з дипломатичним листуванням, представники адміністрації Трампа повідомили союзникам, що США не підписуватимуть заяву, яка засуджує атаку, оскільки вони «працюють над збереженням простору для мирного укладення шляхом переговорів».

У підготовленому тексті заяви йдеться, що атака на Суми є свідченням рішучості росії продовжувати війну.

Різні офіційні особи США по-різному відреагували на цю атаку. Спеціальний посланник з питань України Кіт Келлог заявив, що атака «виходить за межі пристойності», і припустив, що мішенню були цивільні особи. Державний секретар Марко Рубіо говорив про «жахливий» удар та необхідність досягнення миру, тоді як президент Дональд Трамп заявив, що росія здійснила атаку помилково. Водночас, всупереч фактам, він звинуватив Україну та свого попередника Джо Байдена у розв'язанні війни, і навіть стверджував, що Україна її розпочала, незважаючи на те, що є жертвою російської агресії.

Тим часом росія взяла на себе відповідальність за атаку вже у понеділок, 14 квітня заявивши, що було завдано удару по зібранню українських командирів. Фактично, щонайменше 35 людей, в тому числі дітей, було вбито, а понад 120 отримали поранення.

Українська служба
«Польського радіо»

ВИКРАДЕНО МІЛЬЙОНИ УКРАЇНСЬКИХ СКАРБІВ

На чорному ринку росіяни торгують викраденими з окупованих територій артефактами. Міністерство культури та стратегічних комунікацій нарахувало понад 1,7 млн. предметів викраденої української культурної спадщини.

Про це повідомив міністр культури та стратегічних комунікацій Микола Точицький. "На окупованих територіях було вкрадено один мільйон сімсот тисяч одиниць нашого культурного спадку: від археологічних знахідок до музейних колекцій, які російська федерація привласнила собі, порушуючи всі можливі норми міжнародного права. І якщо у давні часи, коли росіяни вкрали нашу назву і нашу історію, вони вивозили експонати до Ермітажу чи московських музеїв, то зараз вони успішно торгують цим на чорному ринку", – підкреслив Точицький.

Як зазначив міністр, завдяки колегам з різних країн, ці викрадені артефакти вдається повертати. Він розповів, що під час поїздок за кордон, часто йому передавали ці предмети. За словами Точицького, до викрадення цінних артефактів причетні російські офіційні особи.

"Україна вперше у лютому ввела санкції проти культурних, музейних та інших діячів росії. Йдеться про 55 фізичних та трьох юридичних осіб, щодо яких ми чітко довели їх залучення до розкрадання, руйнування і знищення українського культурного спадку", – підкреслив міністр.

Водночас, кореспондент "Укрінформу" не запитав міністра, а той не розповів, як міністерство запобігає новим ризикам окупації і чи проводить евакуацію з загрозованих територій. Адаже і військове керівництво країни, і Президент Зеленський неодноразово заявляли про загрозу нового наступу на Сумщину та Харківщину.

Також в інтерв'ю не йшлося і про те, чи понесуть чиновники кримінальну відповідальність за неорганізацію евакуації музейних колекцій у лютому 2022. Що тоді й уможливило таку величезну крадіжку українських цінностей росією.

Міністерство культури та стратегічних комунікацій не вважає, що є відповідальними за евакуацію музейних цінностей із загрозованих територій. Також міністерство не складає списки предметів для евакуації, адже на думку чиновників відомства, цим мають займатись музеї, які зберігають колекції. Міністерство ж лише здійснює координацію процесу евакуації.

Таку інформацію листом повідомило МКСК голову Коаліції дієвців культури Ольгу Сагайдак. У колонці для "УП" вона розповіла, що Міністерство культури перекладає відповідальність на обласні військові адміністрації та директорів музеїв, попри те, що законодавство передбачає інший механізм евакуації цінних колекцій, де першим відповідальним за евакуацію органом зазначено саме Міністерство культури.

Також Міністерство відмовилося звітувати про результати проведення евакуації.

У музеях Запорізької, Сумської та Харківської області залишається понад мільйон об'єктів музейних цінностей. Разом з 6 іншими загрозованими областями кількість цінностей налічує понад 3 мільйони.

Тарас Здоровило,
«Україна молода»

Плянуйте посвячення нового пам'ятника на Зелені Свята чи Великдень?

Зауважте, що виготовлення пам'ятника на замовлення може тривати від 2-х до 4-х місяців.

Замовляйте якнайшвидше, щоб уникнути розчарувань.
Фірма виготовлення пам'ятників

Eternity in Granite

вигідно розташована в бюро Цвинтаря, пропонує:

- Великий вибір граніту
- Індивідуальне оформлення на комп'ютері
- Професійні портрети та різьба
- Написи будь-якою мовою на бажання замовника
- Помірковані ціни

"Eternity in Granite" передає свої прибутки на утримання Цвинтаря.
За дальшими інформаціями просимо звертатися до адміністрації.

УКРАЇНСЬКИЙ ЦВИНТАР СЯТОГО ВОЛОДИМИРА
1280 Dundas Street West
Oakville, Ontario
L6M 4H9

Тел: (905) 827-1647 1-888-386-1264
Факс: (905) 847-9108

OMNI 1 - ON
субота - 8 PM
вівторок - 11 PM*
п'ятниця - 9 AM*
субота - 7 AM*

OMNI - AB
неділя - 8 AM
вівторок - 1 PM*

OMNI - BC
неділя - 8 AM
вівторок - 10 AM*
п'ятниця - 2 PM*

*Повторення

ПІСНЯ УКРАЇНИ

РАДІОПРОГРАМА
SONG OF UKRAINE

3 понеділка до п'ятниці
в 9 год ранку
на хвилі 1320 AM

В прямому ефірі
www.cjmr1320.ca

ПОСТУП

українська радіопрограма

Щонеділі 9-10 год. вечора
на хвилях FM 88,9
у прямому ефірі

www.cirvfm.com

e-mail:
ukrradiofm@gmail.com

Facebook:
Lyubomyra Matviyas

Новини з України та світу
Інтерв'ю та дискусії

Замовляйте у нас музичні вітання

Слухайте і підтримуйте нас!

Розрахунковий рахунок #43282
у кредитовій спілці Будучність

Керівник і ведуча - Любомира Матвіяс

Steve M. Woloshyn

Sales Representative

Office: 905-565-9200

Fax: 905-565-6677 Cell:
416-823-5551

7045 Edwards Blvd.
Suite 401 Missis-
sauga, ON L5S 1X2

www.SteveWoloshyn.com

Email:swoloshyn@trebnet.com

Пам'ятайте, що з кожного продажу я жертвую, у Вашому імені,
\$500 на Euromaidan для допомоги українським військовим.

Будьмо в КОНТАКТ-і

OMNI
TELEVISION

ONTARIO: Thursday at 10:00 PM
Sunday at 3:00 PM
Tuesday at 8:00 AM

ALBERTA: Sunday at 10:00 AM

British Columbia: Sun 11:00 AM

Next GEN!

ON: Thu at 11:00 PM, Sat at 9:30 PM, Sun 4:00 PM

AB: Thu at 1:30PM, Sat. 1:30 PM BC: Sat at 11:00 AM

ALBERTA KONTAKT: AB: SUN 3:00 PM, Mon 8:00, Tue 3:00 PM

ON: TUES 7:00 AM BC: SAT 15:00

STUDIO@KONTAKT.CA

ОГОЛОШЕННЯ

Тел.: (416) 516-2443

Факс: (416) 516-4033

e-mail: homin@on.aibn.com

Купуйте
КЕФІР 2.5%
ВІД
СОКОЛИКА
для всієї родини

416-220-4687

Питайте у всіх українських магазинах Торонто та Місисага

БЛІНKEN РОЗПОВІВ, ЗВІДКИ ВЗАГАЛІ З'ЯВИЛАСЯ ІДЕЯ УГОДИ ПРО УКРАЇНСЬКІ РЕСУРСИ

Те, що замислювалося як розумний інвестиційний план, Трамп перетворив на звичайне вимагання, каже дипломат.

США працювали з Україною над угодою про спільну розробку українських корисних копалин ще за адміністрації президента Байдена. Однак Дональд Трамп перекутив початкову ідею, звівши все до банального "рекету". Про це в інтерв'ю "CNBC" розповів голова Державного департаменту США за Байдена Ентоні Блінкен.

Він нагадав, що пропозиція про спільну розробку українських корисних копалин була частиною так званого Плану перемоги, який президент України Володимир Зеленський представив ключовим союзникам ще минулого літа.

"І ми протягом багатьох місяців намагалися залучити інвестиції в Україну, включно з цим сектором. Це було б корисно для наших компаній. Але те, що ми побачили в запропонованій (адміністрацією Трампа) угоді — це, я вважаю, просто рекет, без жодного захисту: "Ми хочемо все це, але насправді не збираємося нічого робити в плані захисту України від росії", — зазначив Блінкен.

Трамп вимагає всі українські ресурси та інфраструктуру

Наприкінці березня Білий дім передав Києву нову версію угоди про інвестиції у видобуток українських копалин, яка за своєю суттю схожа на вимогу репарацій. Зокрема проєкт передбачає, що американці отримуватимуть усі доходи від українських корисних копалин, доки не відшкодують усі витрати на військову допомогу Україні, а після — половину доходів.

Крім того, американці матимуть першочергове право на будь-які інвестиційні проєкти в українську інфраструктуру. При цьому договір передбачається як безстроковий.

Багато аналітиків зазначали, що в такому вигляді запропонована американцями угода фактично заблокує Україні шлях до Європейського Союзу. Загалом угоду багато хто вважав відверто несправедливою щодо України.

Юрій Кобзар,
УНІАН

UCRAINICA RESEARCH INSTITUTE

Invites you to attend the lecture

INNOVATIONS, DEFENSE
TECHNOLOGIES, AND ARTIFICIAL
INTELLIGENCE IN THE WAR IN
UKRAINE

Thursday, May 15, 2025 - 7:00 pm
Westminster Room - Old Mill Toronto, 21 Old Mill Road

Dr. Oleksandr Romanko— Associate
Director, SS&C Technologies Canada,
Adjunct Professor, University of Toronto,
American University Kyiv, Ukrainian
Catholic University,
Chair of Innovation, Education and
Science Support Committee, Ukrainian
Canadian Congress

Sponsors:

BCU Financial
Your Needs. For Life.™

Mortgage Special

4.19%*
5-year Insured Mortgages

4.39%*
5-year Conventional Mortgages

Visit your local BCU Financial Branch or bcufinancial.com for more details.

*Terms and conditions apply: 5-year closed terms only; conventional or insured; On Approved Credit (OAC), rates vary by product and are subject to change without notice. The quoted rate is the regulatory Annual Percentage Rate (APR) if there is no cost of borrowing other than interest with interest calculated half-yearly, not in advance; detailed terms and conditions available upon request. We reserve the right to change, extend, or withdraw this offer at any time. Rates are annual and subject to change. Offer valid from March 25, 2025.

BCU Financial

Spring into Savings

3.90%*
120 days

3.60%*
13 months

Visit your local BCU Financial Branch or bcufinancial.com for more details.

*Terms and conditions apply: 120-day term and 13 month terms only; NEW and EXISTING money; includes Registered and Non-Registered Funds. We reserve the right to change, extend or withdraw this offer at any time. Offer valid from March 7, 2025. Rates are annual and subject to change.

 /BCUFinancial

 /bcu-financial-group/

 @bcufinancialgroup